

Цветелина Цветкова

ЛЕЙДИ
ГЕРГАНА

<http://4eti.me>

ПОЩЕНСКА КУТИЯ ЗА ПРИКАЗКИ
представя

Лейди Гергана

Цветелина Цветкова

Пощенска кутия за приказки *представя*:

Лейди Гергана, 2019 г.

Цветелина Цветкова

© Всички права запазени

© Издател: Пощенска кутия за приказки

© Илюстрации: Ани Михалкова

Редактор и коректор: Ралица Найденова

Предпечат: Ралица Найденова

<http://4eti.me>

ISBN 978-619-90828-9-8

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ	3
ВЪВЕДЕНИЕ	4
Коя съм я и кои са другите	5
Он, едно шкембе, малко рикия, любов... и те така	8
Какво не може он, или едни яйца за чудо и приказ	12
Коледни ламби, „Майот“, един заварен джам... тия три неща	15
Морето, ония с джуките и една бира за шес лева	20
Кво викат жабите и що сички ревът	26
Едно черно петно, една мечта и що му се свана на Джордж кръста	30
Они дойдоа и вече нищо не беше кво е било	33
Неколко шашави жени, един парафюм и една споразена рокля	35
Бой, прашки, Миле Китич, булченски воал и еврибади аут	39
Кво изрови деда ми и що окъпаха дживгарите	43
Френска селска торта, една голема обувка и ония, къде фъргат цвекета	46
Лудите поди прозореца, онаа злата жена и едно бебе	56
Ка сички объркаха сичко и кой забрай Цеца у дома	60
За един парк, едни щрауси и как станàха толко много òра у село	63
ПОСЛЕСЛОВ	65

ВЪВЕДЕНИЕ

У Северозапада може да ти се случи сѝчко. Тàма, ако некой ти каже: „Кам те ма, зел те гявол да те зèме!“, он се радва, че те е видèл. Тукашните òра са шашави и че ти кажат истината у òчите, нема да те лъжат.

У Северозапада може да пропаднеш, ама може и да се издигнеш. Като насекъде. Я сѝм Гергана Кметска. На мене почти сѝчко ми се случѝ у тоя живот. И още има да ми се случва. И сѝм се научила, че требва само да вèрваш – онò че стане. Що нема значение кѝде живееш и на чии òра си – он, животът, си знае работата и ти нема що да му се бъркаш.

Я бех кметска дѝщеря, а сѝга сѝм английска снаха. И е ùбаво, що я си го напрайх да е така. А вие може да се посмеете или да поревете с мене. А може и да си сипете една рѝкия. Кой кво си сàка.

Коя съм я и кои са другите

Казвам се Гергана, ама сички ми викат Кметска. Я съм от едно северо-западно село. И съм кметска, що баща ми е кмет, преди него и деда ми е бил кмет, а сѣга ме гласат и мене, ама има още леб да едем, докато станем. То не е и много ѹбаво да едем кой знае колко много леб, че че станем дебела, ама такава е приказката.

У Северозапада отдавна нема живот, камо ли живи ѹра, але па у наше село. Ама я реших да останем. Абе не че реших, ама така се случѣ. И я съм се била кметската. Така ми и викаха от малка. И се съм си правила кво съм си сакала. У училище ако некой ми пише двойка, на другия ден му се не връщаше козата от паша. Или му не даваха леб у магазина на пирон¹. Така завърших пълна отличничка. Ако некое дете ми речеше нещо на̀преки, му се виждаше тесно се-лото. Ако не сакаше да си игра с мене, мажя му и баща му го кар̀аха насила. И ги водат и викат, че они вече сакаат да си играме. И онѣ, децата ревеха, като ме видеха, ама си играат с мене, нема кво да прават.

Поизраснах така едра и ѹбава. От мама зех гѣстата коса, от тате – мустака. Пробах две години да живеем у София, ама ми се не ареса и се върнах на село. Баща ми много се ядос̀а, що без диплома не можем и я да станем кмет-ица, как си му е реда. И ми купи диплома от „Нов български университет“. И така, от последна у града се върнах първа на село. И ми беше добро.

Нащо село е много ѹбаво. Оно е пълно с дръвчета и е зелено много. Имаме един голем бор баш на цент̀ра и около него неколко липи. Напролет, като цѣфнат тия липи, и оно мирише много ѹбаво. Около тех деда ми е насадил цвеке – бело, червено, синьо, зелено. И оно радва око̀то. Никой не смее да ги кине, що деда ми че ги съсече е мотиката, ако пипнат. Отстрани около цело село имаме топо̀ли. Они са напраили нещо като ограда на селото, се едно са го сгушили и оно се е сви́ло у средата. Много е ѹбаво не че е нашо.

И я добре си живеем. Сутрин станем, изд̀оим козите, сб̀ерем малко яйца от поло̀га. С яйцата прѣжнем сланинка на деда ми и на баща ми за закуска и разтребим кво има да се разтребва. А оно има, що нали са мѣже, фѣргат койо ка им падне. Как едѣт и така си остават паницата на масата са се тр̀оите. И после Гинка Слугинката, демек я им одим по гѣза им и сбирам сичко. И джамове́те отварам широко да се провѣтри, що пѣрдѣт като конѣве от тия яйца и мерише да си ебе. После идем да окосим двора, да минем с фрезата неколко лехи с домати и краставици. Кѣде обѣд сготвим нещо на тия мѣрди

¹ На вересия – сметката се записва на листче, което се забива на пирон зад бара.

и легнем, па четем книжка. От неколко месеца съм почнала оня шашавия – Хорхе Букай, що видох у интернет, че само манекенки го четат, и викам, чекай да видим кво че стане, може па да ме прифане и да станем и я манекенка, ама нещо много бавно четем. Че станем манекенка, ама некой друг път. Мене ми се струва, че тия само викат, че са го чели, а они са научили неколко стихотворения от него, къде ги е писал у фейсбук, ама айде да се не прайм и я на интересна, що и я го не разбирам.

Къде следобеда фанем, па идем у кметството при баща ми, па отфърлим там малко работа. Я само минем да се напрайм на важна, що баща ми е кмет, а он вика, че прайм стаж. Ако има некая дума от английски да се преведе, я е превеждам, що съм единствена у село, коя говори английски. Оно мойто не е баш английски, ама кога нема никой, къде да откинва на ни един друг език освен българския, оно па и българския им един, ама айде.

Баща ми има секретарка, казва се Грациела. Она е от Видин, ама дошла снаха у село преди дваесе години. Завършила е полувишо у Димово и е щогоде умна и зафатна². Мъжът ѝ умре преди две години и она съга е самичка, ама се не повърна на Видин и рече, че сака да си остане на село. Я сметам, че баща ми е аресва, ама неще да си го признае и се прай зорлем на шашав. А она му прай кафенце баш как он го обича, па скача, па му го носи, кога он дойде у кметството. Па му реди папките, па фане и така се фръцне на вратата. А он кьорав ли е, улав ли е, прай се секаш е не види. Я секи ден му се чудим на акъла, ама му не казвам нищо, що почва да боботи и да мъца³ и ме фаща яд на него. Поседим малко, па бегам накъде кръчмата.

Кръчмата у наше село е много важно место. Она у секо село е така, ама у наше е по-важно. Сички у селото може да се каже, че там им е фърлен пъпа. Па на повечето направо си им е фърлен. Ако мине некой с една метла покрива, че събере кой знае колко пъп по ония керемиди. Ората одат там да пият, на първо место, да едът, да гледат телевизор, да играат карти, да решават кръстословици, а деда ми си играе на sudoku. Они одат там и да си вадат зъби, да се постригват, да ги обръсне некой, да поспат. Да се сбият, да се оплачат секи от секи. Идат да си остават при Цеца Кръчмарката – некой, къде е купил нещо, па неще да го покаже у дома на мъжа си и жена си, що че го бият или че му овикат живота. И сички се въртат там. Кой го нема у дома, начи е у кръчмата. Сичките òра там живеят. А Цеца Кръчмарката е като маця на целото село. Они не са много òра. Кой умрел, кой избегал, кой се оженил на друго место. Тия се връщат чат-пат. Ама па нема òра. Ама тия, къде сме останали, си живееме добре.

² Зафатна жена – сгодна жена, добра домакиня (бел. авт.)

³ Мъца – мърмори си под носа, издава нечленоразделни звуци (бел. авт.)

Сека сутрин цело село пие кафе у кръчмата. Кой кафе, кой рикия. Па некой, ако е напрайл мѐкици или бухти, фане и донесе. И ако некой го нема сутрин на кафето, значи или е умрел, или е избегал. Па си изпиеме кафето и идеме да видиме кво става. Ако е умрел, копаме го. Ако е избегал, псуваме го. Ама они и не бегат вече. Седът у село, що иначе кво че прават.

Както казàх, у село почти нема òра, а нормални òра – ич. Оно, кой е нормален, не знам, ама тия ептем не са. Цеца Кръчмарката нема почти ни един зъб у устата си. Сгрехих, има един и с него отвара бирите и тегли тапите на винòто, що нема тирбушон. Она е едра и ùбава жена, има перде на едното око и почти не чуе, затава много вика. Она има двама сина – Мицата и Боцата, пашави са колко си сакаш. Още са ергени и она им готви и им принаса като на малки деца. А они се бият, с кой намерат. А като нема òра, они се бият двамата или с животните. Некой ми беше казàл, че и други неща прават с тех, ама я нѐщем да вервам, що че си повърнем чървата. Они са така едри кѐде дебели, ùбави не са, ама ча па да са грозни. Не са лоши момчета, ама са алтави⁴ много.

Милка Мутата и мъжът ѝ Трайчо Циганина са нормални òра. Он е откраднал от едно торлашко село, ама баш ка си се краде булка. Он първо е сакал да е купи, как праат циганите, ама баща ѝ казал йок. Не баш йок, казàл е: „Да се мѝняш оттука, че че ни лимнат блѝи. И че те счапим за дното, че ти изкумуням две-три ребра и че те фърлим у пърнишака“.⁵

Трайчо не разбрал ни една дума от тава, кѐде му казал бащата на Милка. Само разбрал, че май нема да му е даде. Па си прибрал парите и вечерта минàл с една кранта, фърлил Милка на грѣб, а она нали е мута⁶ и не може да вика, па го и аресала, та само малко се подърпала колко да не е без ич и избегали кѐде залеза. Неколко бали със сѐно се повърголили след тех като у филм. Никой повече ги не видел. А они добре си живеят. Па кво да им е?! Он вика, она мѣца и сичко им е наред.

До тех живее Николчо. Он е добър, свестен, ча е глупав, колко е добър. И работи, кинe си гѣза от работа. Скротно момче. Ние с него се знаеме от деца. Он се ми е бил зади гърбината, ако нешто стане. Я сѣм се била за него и он е бил òра зарди мене. Като че ли, ако некога сѣм имàла приятел, е бил он. Он оди у черквата да е чисти, да бие камбаната, да плюнчи свещѝте. И кво фане у рѣцете си, го прай ùбаво. А он има едни рѣце, колко глàвата ми големи. И е висок кѐде два метра.

През две кѣщи от него живее Гина Шашавата. Она никой е не знае, откѣде е дошла. За най-малкото нешто рипа да се кара с òрата, ама иначе не е лоша.

⁴ Алтав – безопасно луд, неадекватен (бел. авт.)

⁵ Да се махаш оттук, че ще ни нападнат бѣлхи. Ще те сграбча за дѣното на панталона, ще ти счупя две-три ребра и ще те хвърля на бунището. (Бел. авт.)

⁶ Мут човек – ням човек (бел. авт.)

Обича да се облача с едни смешни дреи и вика, че са ѝ от един любовник тираджия и он ѝ ги носил от корекома. А оно, корекоми нема кой знае от кога, сметай тия дреи колко отдавна са били модерни. Сички си мислиме, че она има любовна връзка, така да се каже, с Кочо Къоравия. Он пасе овците на селото и живее сáмичък у една къща накрая. Що се са му чисти дреите и ние затава мислиме, че Гина го пèре.

На баща ми най-добрият приятел е Илко Брънзата. Он живее през две къщи от назе. Работи като директор на помпена станция у Видин и секи ден оди дотама с колата. Жена му Нелчето Дебелата го чека пред вратника, кога се връща, и они само се целуват се едно не са се виждали неколко дена. Она преди не беше дебела, ама после стана и ние леко-полеко почнаме да ѝ викаме Дебелата. Она вика, че е от раждането, а децата им скоро че завършат училище.

Ако има некой у село, къде знае сичко за сички, тава са баба Джеки, баба Гъца и Витанка. Они са трите, къде имат òчи и ùши насекъде. А как го прават тава, един господ знае, що они само седът на една пейка, едът семки и говорят.

Един път ги гледам и трите лазат поди пейката и дират нещо. Кога ги питахме кво е, они викат, че баба Джеки кихнала и си плювнала ченето некъде и они съга го дират. И те така си прават живота весел.

Има още неколко човека у село. Ама они са аха и да ўмрат или са шашави по целата си глава. Останалите сме я, Гергана, баща ми Георги и дедà ми Георги. А, има-нема и братя Ангелови.

Он, едно шкембе, малко рикия, любов... и те така

Он се появи у село лани. Къде края на август. Спомням си, щото беше жега да си ебе макята.

Тамън бех седнала у кръчмата да пием една рикия и гледам една голема западна кола с чуждестранни номера, спре на площада. И синки е гледат, що не идва кола с чужбински номера секи ден у село. Я мислих, че некой е объркал пъта и е свил къде село по погрешка. И он излезна из колата и тръгна накъде мене. И у тоя момент се едно ветър ми лъхна у лицето и ми тръгна косата надзаде. И една светлина падна и ми замерджи òчите. Омекнаха ми колената и усетих, че се пòтим. Сви ми се нещо поди шкембето одоле и насекъде замириса на лиляк и момина сълза. Он върви, а я го видим на забавен кадър. С бела риза, завратил си ръкавите нагоре, е един ўбав панталон и руса коса, почти бела. По-ўбаво нещо не бех виждала у живота ми. Подаде ми ръка да ме поздрави, а мене ток ме удари. И на английски нещо ми говори. А я ни видим, ни чуем, само у очите му гледам. А они едни сини, сини, че те

заслепат от синьо. Я нали казах, че говорим малко английски, колко да си изкарам боя и да сакам леб. Та като се осеферих⁷ малко, и го разбрах, че дири кметството. Викам си, ооо, пиленце, па ти си попаднал баш на кой трябва. А на него му викам:

– Я съм Гергана кметската. Яла⁸, че те водим! Седни малко само, пий една лимонада да си доизпием я рикията и че те опрайме.

Он малко беше стреснат, ама седна, нема кво да прай. Само я говорим английски. А и около назе само трима човека и Цеца Кръчмарката. А она, много ясно, не откинва на английски. Она и български трудно говори, ама тава е друга тема. Та седиме двамата на масата, а он пие лимонада. Много му не аресва, ама е жъден завалията. Викам му:

– *Уот ис йор нейм?*⁹

А он ми вика:

– Джордж.

И я, като рипна, и му викам:

– Па ти си Гошо бе. Като дедà ми, като баща ми и почти като мене. Ставай да те водим у кметството.

Отидохме при баща ми, я по него одим, че превеждам. По-важна не съм се чувствала никога у живота. От Англия идвал, къща си бил купил у наше село. Дошъл да е види, да е стегне и да живее у нея. Божеее, на крака ми е дошъл! Па тава е съдба. Млад, убав, синеок. Баш за мене! Я бех чувала, че англичани идат у България да си купуват къщи по селата, ама никога не съм вервала, че некой че дойде у нащо баш. У Северозапада некой не иде, сички бегат. Ма тоя баш убавец се беше сбъркал нещо и дошъл при назе. Подписаха с баща ми кво имаха да подписват и го заведохме на къщата му. А она се не види от буренак. Я му викам:

– Ей, Джордж, нема да се плашиш! Имам коса, дедà ми има мотофреза, че окòсим сичко.

Он не разбра думата, ама я му показах със знаци и звуци кво сакам да му кажем. Он се оживи, па се усмихна. Толко много и толко бели зъби я не бех виждала. То у село, ако збèреш зъбите на сички, сбора им че даде зъбите на Джордж. И па му викам:

– Нема да се плашиш, че опрайме и къщата, и двора. Па и тебе – си мислим на акъла. – Я че ти помогнем. Я моем све. Моем да карам тава трактор, тава комбайн, тава ЗИЛ, кво сакаш. Цело ягне дигам с две ръце. Лани беха останали две прасета у село и двете я съм ги заковяла. Те с тия две ръце. С`га че те оставим да се подмиеш, да се оправйш и че дойдеш у кръчмата да пиеме

⁷ Осеферия – идвам на себе си (бел. авт.)

⁸ Яла – ето (бел. авт.)

⁹ Как се казваш? (бел. авт.)

по една рикия за добре дошъл. И че кажем на Цеца да уготви едно шкембе и да те посрещнеме ка си трябва.

Он кима и вика: *Ол райт, ол райт*¹⁰, а я вече се видех у бела рокля. Остайх го, тичам у кръчмата и отдалече викам на Цеца:

– Цецке, тоя англичанин че живее у село. Трябва да го посрещнеме как си трябва. Да уготвиш шкембе, да пръжнеш свински чърва, от ония лютите чушлета на Илко да изпукаш малко и рикията отсѣга у фризера сложи. Трябва да му се аресаме. Да каже добри думи за селото. – Така викам на Цеца, ама истинската причина е, че сакам на Джордж да му ареса селото и да остане с мене. Нема да му се верва кво му се случва.

Прибрах се у дѡма, подмих се, даже си обръснах подмишките и краката. Бая зор видех. Две самообръсначки на татко ми си отидоха. И сутиен си сложих. Засуках мустака и тичам у кръчмата. А там целото село.

Трайчо Циганина и жена му Милка Мутата донесли една в̀арена кокошка с червен пипер. Гина Шашавата въртнала баница. Мицата и Боцата носат цело тенекие сиреньие. Секи донел кво имал. Да са не излагаме пред чужденеца. Джеки, Гѣца и Витана накарали Николчо да им премести пейката до кръчмата, що те таа работа нема как да е изпушат. Джордж дойде и он накрая. Бел, ѹбав, рус, разтрепери ми се поди лъжичката, като го видох.

Ама викам си как че ме ареса он мене. Кметска, кметска, ама от село. Па и първа ѹбавица не съм. А он чужденец, англичанин. Кой знае кви жени е вижд̀ал. Я тогава не съм знаяла, че англичанките са грозни на смрт. После видох, кога дойдоха макия му и сестра му. Ама тогава, кога го чеках на масата у кръчмата, не знаех и ме едеше като чрв таа мисъл, че нема да му се аресам. А то кво бе, братче, па я пред тия грозотии съм Джулия Роб̀ъртс и Анджелина Джоли у едно.

Не знам кво точно му се случи таа вечер на Джордж, ама съм сигурна, че му об̀ърна живота с главата надолу и верно не му се поверва кво му видеха очите. Почнахме го с баница и сиреньие, минахме на ч̀ървата за предястие и го затапихме с шкембе. Дед̀а ми му ф̀ърли три лъжици червен лют пипер и от онова с чес̀на в̀отре. А Цеца му нарони и една от капийките у чорбата. Никога нема да забравим как почнаха да му излазат нав̀ънка сините Ѳчи. Секи момент щеха да му излезнат от дупките и да трѣгнат по площада. Изби му пеня на устата и почна̀ да му трепере брадичката. Стана̀ червен, после син и после пак червен. Викам си край, тоа че ѹмре още първия ден. Ония трите от пейката зеха да пищ̀т. Кѣде че го к̀опаме, кой че му земе к̀ъщата, кво че кажеме, ако дойде некой да го дири.¹¹ Он се дави като мачка¹², а цело село

¹⁰ *All right* (англ. ез) Добре, добре (бел. авт.)

¹¹ Дири (ост.) тѣрся (бел. авт.)

¹² Мачка – котка (бел. авт.)

му се смее. Они от радост сиромашките, че е нов човек. Баща ми се уплаши тоя англичанин да му не умре у селото и му вика:

– Преглътни с рикия бе, чича ми!

Оня, завалията разбрал не разбрал, като отмаа един гълток, и се фърли надзаде на двоен тулуп¹³. Почна да зяе къде мене, секаш сакаше да ми каже нещо. Ама ни на английски, ни на български му идваше. Само сецаше като шашав и мъцаше като мута пловка¹⁴. Накрая, кога им писна да се смеят, Николчо се пак му даде вода, та се съпикяса¹⁵ сиромаш и си върна малко от малко началния вид:

– Ей, че ми уморите Джордж бе! – престорено загрижена подвигнах я. А на него му викам на английски: – *Донт уъри*, не бой се, нема да умреш. Тия, къде ги видиш тук, сичките тава едът и пият секи ден, па я ги виж, живи и здрави са. Е, живи поне.

Джордж полека-лека почна да идва на себе си. „О, май гад! О, май гад!“ – мъцаше на почивки он.

– Голема гад е таа рикия, нали, Гошо?! – баща ми го гледа с облекчение, че не е умрел.

След като му минà първия шок, на Джордж му ареса рикията и леко-полеко почна да си ги обръща една след друга. „Рикия“ и „наздраве“ беха първите му думи на български.

До сабалем беха останали само двама-трима човека, я и Джордж. Он вече беше мртва, ама му се ареса и как не можеше да оди у права линия, така надигаше чашката. Къде седем часа го фанах, фърлих го на гърбина и го повлекох къде дома. Оно вече беше ден и неколко човека ни видоа. У тех он нищо не беше разтребил, та го води у дома. Метнах го връз моя креват. Па така седнах до него да го погледам. А он червен, обърнал очите, малко си повърнал на ризата и смърди на пот и на рикия. Как да ти се не прииска да го фанеш и да му издеш дробеца благ! Мене ми се виде много убав. Па си легнах до него, така го прегърнах с една ръка, ма не я отпущих много да го не задушим. И така сме заспали.

На обед он малко се стресна, като станà, ама му сипахме пак рикия за закуска и он мирна. Отидохме у тех и стегнахме къщата. Я съборих две носещи стени да стане по-големо. Замазах, шпакловах, опрайх, изкосих тревата, насадих цвеке, домати, пиперки и краставици сорт „Гергана“. Смених дограмата, преместих му целата покъщнина и ударих една последна шпакловка – те така, да има.

¹³ Двоен тулуп – вид скок във фигурното пързаяне (бел. авт.)

¹⁴ Мута пловка – патица, която не може да издава звуците, които патиците издават, но това не ѝ пречи да се опитва. (Бел. авт.).

¹⁵ Съпикяса – съвзема (бел. авт.)

Леко-полеко он си свикна с мене. Кога му не аресвах, пиеше по една-две рикии и после много му аресвах. Цело село обича Джордж. Секи ден некой го вика у кръчмата, а он оди. Нали е англичанин, они така са възпитани – да не отказват. Оно му се не пие, ама пусто възпитание го задължава. И те така.

Какво не може он, или едни яйца за чудо и приказ

Джордж останà у нащо село. Вече се научи малко от малко да говори български. Ама директно почнаà да го говори на нашия диалект. И е много смешен, що говори малко на английски, малко на нашенски. Вчера ми вика: „Хъни, че одим до кръчмата да дринк¹⁶ един рикия“. Я му се смеем, ама и он се смее, що е умен и знае, че говори като с гъзъ си. Он е умен, що има вишо образование. Завършил е у некакъв ùбав университет нещо за продаване. Он ми каза, нещо маркетинг се казва. И може да го работи къде си сака по целия свет. Чудна работа е тава. Може да не одиш на работа секи ден. Седиш си на село у България и продаваш на некви òра у Австралия.

У Англия е бил много уважаван, ама му е писнало да го вàли дъжд и да му е студено и затава почна̀л да обикаля. И яла те, дойде у наше село. Ама колко е изискан, че каже човек, че е некакъв граф. Он и така се държеше малко преди да го строим у две редици, що малко ми писна̀.

През деня спи до късно, а я станем, па разтребим, па уготвим, па прекòпам кво има да се копа, он па спи. После стане, па дири *брекфъст*¹⁷, па дири *ланч*¹⁸. Па си земе кафето у ръка и ръгне къде кръчмата. Он у началото си мислеше, че е на олинклюзиф. И си мислим на акъла: „Я тебе трябва да те научим да прайш нещо, че те смерим¹⁹ у англичанина! Я бегà от ония да не съм им слугинка, с̀га на тебе ли да съм?! Дако си ùбав и ме мандръсаш ùбаво, па че се научиш. И почна̀х леко-полеко. Сутрин влезнем с една фуния, къде дедà ми си присипва рикия от тубата у пластмасово шише, и викам през фунията: „Ставаааай, уейк ъп²⁰, дигай си английския гъз!“.

Он мърнюча²¹, вика нещо за гуд бихейвър. Че ти дам я един бихейвиър-михейвиър! Че почнеш да прайш неща. Верно е, че он дава парите, ама я се гърбим за сичко. Не стига, че почна̀х от време на време да си махам космите зарди него, що вика, че нищо не в̀ди. „Кво има да гледаш, ти биология барем основно не си ли учил?! Ако тава не знаеш къде е, не знам кво друго знаеш!“.

¹⁶ Дринк (*drink* от англ. ез.) пия (бел. авт.)

¹⁷ Закуска (бел. авт.)

¹⁸ Обяд (бел. авт.)

¹⁹ Замеря (бел. авт.)

²⁰ Ставай (бел. авт.)

²¹ Мърмори си под носа (бел. авт.)

А може на англичанките да им е на друго мѐсто. Виж, за тава не съм се сещала. Ама не вервам.

Как и да е. Я прайм бая неща, он се дърпа от работа. Ама ако сака да живее тука, че трябва да се научи на някои работи. И почна̀х да го учим. Първия ден му дадох да забие няколко ексера²². Викам му: „Те ти таа дъска, те ти тия ексери и тоя чук. Давай!“ Първите два си ги заби директно у пръстите, с третия си бръкна у окото. Нема да стане, оно се вѝди.

Викам му: „Не пробваме кой друг път с пироните, че се осакатиш на първия урок още. Ела съга да те научим да шпакловаш. Ти си нежен човек с нежни пръсти, може па и да стане“. Турих му лепенки, къде се е омънал, дадох му една маламашка. Он се опита да каже как се казва тава, ама немаше как да го изговори и почна. Тц, не може. Метà кво мета, кога погледнах, он е нафъргал насекъде около него, най-много на гърбината си, а на стената немаше нищо.

И тава нема да е, викам си, па се чудим, ако му дадем да цепи дърва дали нема да си откине я крак, я нещо по-лошо. Ама дай да пробаме с малките цепеници. И му казвам: „Яла те манарче²³. Зимаш най-миничкото дърво, залецваш манарчето у него и дигаш нависоко са се дървото и после със сичка сила биеш връз пъна и го разцепваш на две, Ок?“ Он вика ок и почва да мета онова манарче, па он не може да уцели цепеницата. Напрай оня пън на ждреб²⁴. Накрая, кога е уцели, метна надзаде и я фърли у двора, а после се чуди що му се връща манарчето празно. Я са прекръсти три пъти и се отказах.

Викам му: „Ела да ти покажем как се садат домати и краставици! Оно е лесно, боднеш, па копнеш лекичко, нема да се напиняш“. Он се зарадва, че нов живот щел да дава на доматиите и почна̀ да бode къде свари. Я почна̀х да се нервирам. И му викам: „У права линия бре!“ и му я напрайх с обущата, че да оди по мене. Тамън ги набode и се зарадва и я му дадох малката мотичка. С няколко замахвания ги съсече сичките. Казах му да спре малко преди да му разцепим главата с мотиката. А он аха и да ревне. Само тава ми оставаше. Мъж да ревне най-мразим. Да псува, да се секне, да вика, да трòши нещо – иди-дойди. Ама да мърнючи като жена, не можем да гледам. Иде ми да му избием зъбите.

И му викам: „Бегай, бегай, нема нищо, че ти мине! И на доматиите че им мине“. Те така му викам да не реве. „Сакаш ли да кòсиш трева? Тава си е мъжка работа. Па и така мъжествено изглежда, като кòси мъж.“ Он се съгласи да проба, ама кога му дадох косата, он се почуди като как да е фане, я рипнах и му викам, сприии. Що пред очите ми много ясно видо ка си кине главата. Нещем да му събирам мозъка по двора. Че го научим да пуца перална, така

²² Ексери – гвоздеи (бел. авт.)

²³ Манарче – малка брадавичка (бел. авт.)

²⁴ Да направиш нещо на ждреб – да го унищожиш напълно (бел. авт.)

ич ме не отменя, то колко му е да натиснеш едно копче, ама пак поне нещо от нещо да свърши. Да знае, че я не съм макея му. Не знам она кво е свършила, ама го не е научила на нищо. Чеп за зеле не става от него. На кучето у гъза не може да бръкне. Она го е съсипала. Тава, кво макея може да напрай на сина си, синките жени у света не можат да му го направат. И ъбаво, и лошо. Мъжа, докато не ъмре, се дири макея си. Они си мислат „Я че го гледам, па после че го фърлим на другата, она че го догледа“. Ама не прават сметка, че они, другите, не са им майки, они са им жени. И они сакат мъже. Они деца че си родат. И кво, да гледат и мъже, и деца? Епа оно така не става.

И му викам: „Джордж, тава е елементарно. Те тука е коша, който е у коша, е мръсно. Койо си фърлил около коша, на стола, на кревата, на корниза, на масата, ти си го фърлил и я го не сметам за мръсно. Сбираш сичко, който не е бело, и буташ у пералната. Само който е черно и цветно. Бело не. И те тука, у първото сипеш прах, тука, у второто туриш омекотител, он е у синьото шише. Въртиш надесно големото, къде се върти, и натискаш старт, плей²⁵, он²⁶. Кво сакаш, така му викай. И като спре да се върти, оно си пише оф. Вадиш, тураш у лигена и на въжето ги меташ, на двора. Нема как да сгрèшиш“.

Нема, нема, ама само я така съм си мислила. Напрай наводнение, удари го ток, извади дреите с десет номера по-малки и синките розави. И кога ми виде погледа, че секи момент, че почнем да фъргам огин и да викам силно, пак почна да ме гледа като бито куче. И мене ме набра жал. Що он не е виновен, че е толкова смотан. Па яла че пробва. Ама който не става, не става. Че пробвам последно е мотофрезата и че се откажем, що ми се съсипват нервите вече и че полудеем, и че го убием на мèсто у двора, и че го закопам тайно поди черешата. А я нечем да ми тежи на съвестта.

И му викам: „Фащаш тия дрѣжки“, он кима и притеснен вика ок, ок. „Натискаш тука на кормилото и оно почва да върви. И ти вървиш по него. И кога стигнеш до края, спираш, обръщаш и пак назад е у права линия.“

И он ръгна, а я обърна очи къде слънцето и се помоли на Господ да го запази. Първите два-три метра като че ли щеше да го бъде. Ама по едно време он се зарадва, че върви добре, и натисна по-силно и като рипна таа мотофреза и ръгна на оверлог и он по нея. Държи кормилото, не пуца и натиска копчето. И онова върви се по-бърже, а он се не сеца да пуци копчето. И онова зе да го влачи, а он гледа накѣде мене, очите му се напълнил с ужас и вика:

– Хъни, хееелл!

– Пуци копчето бе, непрокопсанико! – викам я, а он ме не разбира. И я са затича накѣде него, фана мотофрезата и я изключи. Он падна у прѣста и вика:

– Ай ем даинг, хъни! – Демек че умрем.

²⁵ Пускам (бел. авт.)

²⁶ Включвам (бел. авт.)

Не умре, ама изглеждаше така, се едно го е била Кàспичанската градушка и го е влачил Дунава до Калафат и обратно. И я си казах, стига. Оно се е видело, че он нема да върши мойта работа. Она, съдбата, си е казала кой кво трябва да прави, ама я рекох да се умешам. Па и ме набра пак жал за него. И му викам:

– Бегай, Джордж, у кръчмата и пий една рикия да се съпикясаш! Явно си роден да работиш на компютър и да едеш, и да пиеш. Па то и за таа работа òра требват. И запретнах ръкавите и почнах да оправам кво беше бастисал он. А оно не беше ич малко. Он леко-леко с приклекане, пъшкане и офкане влезна у къщата. Мене ми беше важно да го видим, че сака да опита. И го остаих да се окъпе и да оди къде сака, я да свършим нещо, че трябва и да готвим. И по едно време, ка съм се залисала, направо съм забравила за него и го чуем вика от вратата:

– Хънии! Ела, ела!

И викам край, тоа па нещо е споразил. Кога отивам кво да видим. Он опържил Яйца, ама ги турил така на чорчик у чинията, па салата напрайл, ама и она некак странна изглежда, по-убава сакам да кажем. И турил салафетки, като пловки ги направил, после разбрах, че били лебеди. Абе се едно некой беше нарисувал картина и е турил у чинията. И кога седнах да едем, щех да си оближем ръцете до лактите. Убаво много беше сготвил. Чекай ти, жено миничка, па ти си знаял да готвиш! Па яла те кво че прайш, намерихме ти работа. Я че прайм другите работи, а ти че готвиш, че пишеш на компютъра и че пиеш рикия.

И те така станà семейна идилия. Е, не баш семейна, що не сме се оженили, ама така е думата.

Коледни ламби, „Майот“, един заварен джам... тия три неща

На мене ми аресва да живеем на село. А откак и Джордж се появи, още повече зе да ми аресва. Ама понекога ми се сака да се манем за малко. Нещем за много, само за малко. Мене ми е добро тука. Ама я съм млада, па не съм и проста. Па и съм живела у град и знам, че некой неща там са по-убави. Кога дойдат празниците през зимата, тогава най-много ми се оди. На Коледа у наше село е голем празник. Братя Ангелови свират, сички се сбираме у кръчмата и секи носи кво е уготвил. Понекога носат и рикия, и вино, ако на некой му е останало, що сички си я изпиват къде ноември. Они я излокват още докато е варат. От казана гребат с чирпака, докато е врела. Толко са изтръпнали, че не усещат нищо. Има един таен казан на гърба на кръчмата. Баща ми се прави, че не знае за него, що е незаконно, ама и он пие. На бора,

у средата на площада, тураме две-три топки и два гирлянда. Ама само одоле, по-нагоре нема кой да се качи, що са пияни през целото време и че се утрепал. И те така е сека година.

Таа година Джордж поръча по интернет още топки и един голем Дедо Мраз и сам он се качи на високото да го тури тама. Станà много празнично. Ама на мене винаги ми се е сакало да идем у София баш кога е Коледа. Да видим ония òра ка са украсили. Я обичам така да ми блещи. Докато бех там да си купим дипломата от „Нов Български“, беше баш за Коледа и се омаях кво е ùбаво. И светка, и мига и е живо чудо. И си казах, че таа коледа че идем у София да се разходим на главната, да видим òра и они мене да ме видат, па и да си починем, че съм станàла слугинка на синките тука.

Казах му на Джордж, че едни документи трябва да си оправам у университета, он и ме не пита нищо. Он верва, сиромашкият, чуден е. А на мене ми се сака да се наедем като òрата у некой ресторант, я да поръчам и они да ми прислугват, а не се я. И да видим и други òра, че ми е писнало да ги гледам тия урунгели. И как слезнах и видох, че на „Цариградското“ има ресторант „Веселата свиня“ и некъф готвач Фукушима ли, Мицубиши ли не можах да разберам. И едни кюфтета, колко главата ми големи, и ребра, и съонга даже. Я не бе яла съонга, ареса ми се. Малко на тиня ми мерише, ама доволна останах.

Убаво е у София. Я да си кажем, дойдо да си починем, да погледам и да поедем, а оно друго станà. Я не съм го сакала, оно така си станà. И вобщо не съм си мислила даже за тава, кога си свалях вълната, преди да тръгнем. Що я у началото с Джордж се подържах колко можем, ама по едно време ми писна. И можеше човек да си оплете пуловер, шал и два чифта терлици от тава, къде падна. Ама съга съм гладка да си ебе. Одеве една муха се разчепи, като ми кацна на крака. А я само е гледах, не щях да ѝ помогнем. Да се разчепва! Кво дири мака си там!

Купих си една рокля от „Витошка“, главната улица. У село немам, а ѝ немам кога да ги носим. Я пробай да шпакловаш или да изливаш плоча с рокля. Не става, че ти се замота у краката. Затава я си я зех таа рокля от „Витошка“, що я да не съм неква втора рѣка, че да мрѣднем некѣде по другите улици. Зех си баш откѣде си заслужавам.

Запазих си една стая у хотел на центъра – много ясно, да не съм проста. Викам си, че легнем да ми премине малко от „Веселата Свиня“ яденѣто и че излезнем да се разодим по главната. Те така, сакам да одим и да гледам ка мигат ламбите и елхите. Па оно е ùбаво, големо е, не като на село. Дремнах малко, после се окъпах и така съм се загърнала с белата мека хавлия, къде ги дават у хотелите, и рекох да отворим джама малко да се разкара парата, че я бая се напари и оно едни вѣлма у целата стая – нищо се не види. Я кога съм

вижда̀ла топла вода, колко си сакам. И жули, жули, докато ми не гъбясаха пръстите на краката.

Дръпнах щорите и почна̀х да се напиям да отварам джама. А оно не може, що они ги запòили, а я откъде да знам, се го бех отворила, ама тогава видех как свети целия град пред мене и ахна̀х. И ка ахна̀х, така, без да сакам, съм си дигнала ръцете и хавлията ми падна. И я останà фин голà на джама. Докато се усетим да е дигнем, и гледам на един прозорец отпреде, седи един и гледа право у мене. Ужас, станàх за резил! Нещеях да погледнем към него, толко ме беше срам. Ма погледнах с едното око де. Рус, бел, по-скоро червен, така се смее, гледа ме и плеска весело и нещо се опитва да вика, ама я го не чуем. Не чуем, ама и хавлията си не дигам. И я не знам що. А он ми сочи нещо, гребашце²⁷ по оня джам, а я си мислим: „Чичà ми, тоа се не отваря, они са ги запòили. Нема кво да сецаш!“ . Пак го погледнах и си викам, па тоя прилича на Джордж. Същия рус, бел, сторì ми се, че и пиан е също като моя, като джафне две-три рикии.

Тия англичани, като дойдат тука и видат рикия, се едно маля си са видели, пият като невидели. Па и не само рикия, кво видат, се се радват. Се едно там са ги държали цел живот на сухо, на глад и на молитва и са били вързани с вериги и затворени у магазата²⁸.

Гледа ме тоя и вика нещо, а я с перфектен английски, научен от Джордж, му викам: „Абе айде фак оф бе!“ . Он ме не чуе, ама я трябва да си му кажем. Па си дигна̀х хавлията и с те толко миничко достойнство, къде ми беше останàло, си дръпнах щората. Па си викам после: „Герганке, я си питай уя, мойто момиче! Тоа ни те знае, ни те познава, ни знае на чии òра си, ич да ти не дреме! Па и я си имам ùбави сиски, нема от кво да ма е срам“.

И си облекох новата рокля, и си напрайх косата на мачкано и излезнах на главната да видим òрата и они мене да видат. Ама много народ бе! Ебаси калабалъка! Одим, одим, они ме бутат. Отказах се много бърже от главната и седна̀х у първата кръчма, коя ми се изпречи пред очите. И си поръчах уиски, рикия, бадеми, фъстъци (туршия нема̀ха) и една бутилка шампанско „Майот“. Да има, празници са. Немаше да го изпием, ама ми се сакаше да тънем у разкош. И тамън да си пийнем първата рикия и чувам:

„Хелоу, бюти!“ . Кога дигнах главата, гледам оня русия, пак така усмихнат. И он англичанин като Джордж. Я си знаях. Ама така ùбав ми се виде, а тава не е ùбаво. Ни ме пита, ни гявол, а седна до мене. И само се смее и вика: „Чиърс, бюти!“ , и люска рикии. И на мене поръчва и я пием. Уж по-малко, ама зе да ме лòви. И му викам: „Чекай бе! И майот имаме да пиеме, он че

²⁷ Гребашце – дращение (бел. авт)

²⁸ Магаза – мазе (бел. авт)

изветрее, що оня, келнера ми го отвори. И тоя почна да пие рикия и да разрежда с майота. И я по него.

Първо, говорихме – он на английски, я на български, после се учихме на думички, като онаа игра, къде он ти вика как е на български „Много си убава?“ и ти му кажеш, па он повтори по тебе. После, кога напреднахме с рикията и майота, секи си говореше нещо на неговия си език, а тава, къде ме учуди най-много, е, че я му разбирах сичко и он на мене. Добро беше, я се почувствах аресвана, па има-нема така заметах главата надзаде и се смеех с пълно гърло. Как бех гледала по филмите. Ама на едното заметане он ми фърли закачливо един бадем у устата и я, като се задръгнах – ни напреде, ни надзаде. Он ме гледа стреснато и вика: „*Ар ю ок, ар ю ок?*“, а я му прайм знак да ме издъни по гърбината, че че умрем. Накрая ме разбра и оживех у последния момент.

После рипнахме да удариме и един блус. Имаше един на йоника у кръчмата. И една зяеше до него нещо на английски. Жаз било, ми каза он. Я се почуди, че нещечяха да пуцат нещо народно. Та клатиме ние блуса на жаза, я му показвам на англичанина как са играе блус. Он плете крака, пада, па става и се се смее. Върнахме се на масата, викам по-добро да си седиме мирно, че си изде боя, ако падне още връз некой. Леко-полеко вече си бехме мртви и двамата. Я одавна се не бех напивала така. Тоя Джордж ме спораз²⁹. Преди ка пиех като момиченце.

По едно време усещам тоо се опитва да ми бръкне поди полата. И я зе да се чудим, мене тава аресва ли ми, или ми не аресва? Нема кво да си кривим душата, аресва ми, я си знам. Ама нали живеем с мъж! Па кво като живеем, он е у пичковец чак. Къде е София, къде е мойто село. Ехеее... Па и много съм пияна, не знам кво правим. Никой никога нема да разбере. Он пак бърка поди полата, а я така леко се разкрачих да му е удобно. Ей, я тия косми за кво ги махах пет часа и половина, белким некой го види тава. И като се фърлихме да се целуваме насред кръчмата. Онаа вие на жаз, а ние се въргаляме като некви свинье. И падат от масата секакви неща и он сака да ме саблача. Я му викам: „Чекай, бре! Че ни видат òрата!“.

Немам никаква идея как сме се сбрали и как сме стигнали до хотела. И може би добре че немам. Помним, че беше страшно. Помним, че я такова нещо у живота си не бех виждала. Не че съм виждала много де. Оно беше фъргане, въргаляне. Он като извади онаа паламарка, я онеме. На моя Джордж му е по-малко пишлето и я съм си мислила, че на англичаните са им се еднакви. Ама тоя не беше. Па може и да е мелез, неква друга кръв да се е умешала.

²⁹ Спораз – развали (бел авт.)

И он почна да ме мета ка си знае. Викам му, по-леко че върнем рикията връз тебе бе. Он си прай кво си сака. Ама ъбаво прай. Я така безсрамна никогаш не съм била. Кви неща правих, мене ме е срам да си ги припомним. Немах представа, че има толко места, у кои може да се мушне тоа боздуган. Па я съм била слепа бе! Я не съм знаяла, койо как се прави. Он и Джорд явно не е знаял. А тоя рус, бел англичанин как се смееше като алтав, така ме направи да си говорим сamicка. И на прозореца ме залепи по едно време. Първо, гледах да ни не види некой, после ич ми не дремеше. И си виках как ми идеше отвътре. А по едно време ми идеше да викам силно: „Ебанье с подфърганье!“³⁰. А може и да съм викала, не помним сичко. Беше живо чудо. Пак добре че магнах вълната, че той бая любопитен се оказа и насекаде си навре носа и квото там друго има. На мене такова нещо кога съм мислила, че че ми се случи. Я дойдо на София, затына у лукс и се сцери от мандрьсане³⁰. Кво да сакаш повече у тоя живот!

На другия ден ме болеше десната плешка, имах кръвоизлив у левото око, два изкълчени пръста и усукан врат. Бе се умънала³¹ жестоко. А едно ме срам, срам. Ем ми е лошо, ем ме е срам, ем некак така ми е добро отвътре. Кога минах през рецепцията, они ми подадоа една найлонка. Вътре ми беше сутиена – я съм ги замервала с него, кога сме влизали с англичанина. Още по-голем срам. Добре че никой тука не знае, че съм кметската, да са не червим още повече. Я съм далече от село.

Тоо го не видех до края. Он може и да ми е казал нещо, ма я ни помним, ни съм чула кво ми е казал. А и се пак английския ми не е майчин, нема кво да си приказваме глупости. Ма добро си изкарах.

Другия ден така се разодих, ама малко, че ми беше лошо. Ма ка ъбаво светеха тия ламби, даже съга по-ъбави ми се видоа. Дойде време да си одим на село. Щеме да посрещаме един роднина на Джордж от Англия и я требваше да си одим да изринем снег и да готвим като алтава. Що, ако чекам на Джордж да уготви, треба да го чекаме неколко дена и оно че мине Коледа. А и да напраим тава-онова по дома, че Джордж не може да бръкне на кучето у гъза, ама вече ми примъчне за него, па и ми се сакаше да си се приберем. И при деда ми и при баща ми, па и Цеца Кръчмарката и она ми залипсва. Па и онаа дръглива елха с три гирлянда. Че си одим, па некой ден па че дойдем на София. И си ръгнах и ми едно ъбаво на душата, па кво да ми е, екстра си изкарах. Агнах, пийнах, тия три работи. Нема от кво да се оплачем.

Стигнах си на село и директно къде кръчмата тичам. Що, първо, съм жадна, а и второ – он, Джордж, треба да е там, нема къде да е на друго место. Я си знам стоката.

³⁰ Осъществяване на полов акт, означава и раздрусвам някого (бел. авт.)

³¹ Събирателно на удрям се, пребивам се, размазвам се, напивам се (бел. авт.)

И тичам къде кръчмата и отдалече му видех русата глава, па ми стана мило и гузно, що така се поebaх с оня другия, ама си викам, епа срам ме, па айде – че ми мине. Нема никога да го прайм повече. Тава че ми държи влага неколко години. И тамън съм се залетела къде него и го прегръщам отзаде и го целувам и кога гледам, Джордж излаза от вратата на кръчмата и ме гледа. Викам, Божее, я съм полудела, тоя ми е засегнал некъв нерв! Кво става бе?! Ем седи тука, ем на вратата. А он ме гледа, па се смее със сичка сила:

– Хъни, я съм тука. *Дис ис май казън!* – Демек тоя му бил братовчед.

И братовчеда се извърна, а на мене ми се зе въздуха. И оня ме поглежда и така усмихнат ми вика:

– *Хелоу, бюти! Хау ар ю?*³²

Кога се освестих от припадъка, я разбра, че нищо не е станало, що он не помни нищо, що е бил пиян на свиня, а они „бюти“ и „хъни“ викат на сека, къде оди на два крака и е по-убава от англичанка. А тава ич не е трудно.

Морето, ония с джуките и една бира за шес лева

Да живееш на село, не е лошо особено кога си кметска. Оно и на другите им не е лошо, що баща ми си аресва работата и он оди, па се кара с ония от града и се гледа неко стотинка да докара за селото. Па прай некви неща. На черквата даде да купат некви свещи, да опраат вратника, да насадат петунии. Тиа беа любимите цветя на маця ми и он сака да ги гледа секи ден. А и нещя карамфили, що они ги късат, кога има погребение, а оно бая често има. Па и за други неща дава. Най-много дава за празници, що оно кво ни е останало у тоо живот. Ядене, пиене, те тия три неща. И ората се веселат, що кой не обича да се весели. Абе има и такива, ама они са алтави. И те така.

Он работи у кметството, я и дедà ми вършме по къщите кво има, а Джордж готви. Откак разбра, че може да готви, он полуде. И поръча едни книги от интернет и они му ги докараа с камион, що са големи колко главата ми и тегнат да си ебе. И он ги подреди и се чете и готви. Кара ме да насадим у градината некви неща, къде не можем да им кажем имената. Па я се и не опитвам. Он оди, кине, па фърга у манджата. Нема да си кривим душата, аресва ми, ама много малко бе. Он вика, че тава е гурме и треба да се еде по малко. Я видим една люспа ядене у чинията, а дедà ми даже е не види, ако си не тури очилата, и не знае кво да еде завалията. А оня ни вика: „Иит, йит, убаво е, добро е за здравето!“. Кво здраве бе, деда ми че умре от глад! После, след ядене гледам дедà ми се скутал и де ли ближе нещо. Кога погледнах, он,

³² Здравей, хубавице! Как си? – от англ. ез. (Бел. авт.)

сиромашкият си свалил ченето и обира кво е останало по него, че още е гладен. Ама ние да му угòдиме, и едеме от таа гняс.

А да не приказвам колко чинии цапа. За ядене кое не стига и на един зъб, он цапа дваесе чинии. И после я трябва да ги мием. Они се са ми гъбясали пръстите. Я рева̀, рева̀ и он ми купи машина. Я на тоа кърш³³ му немам вера. Па ка че ги умие с едно ла̀йно, къде го фърга̀ш в̀тре?! Капсула било. Нема, байко, минем е веро, па фърлим в̀тре пет капсули, па ги извадим и па минем с верото. Па оно е двойна работа. И я му каза̀, че нèщем да е видим повече таа пущина, ами да тура у по-малко чинии. Кога е лето иди-дойди, може да се мине с тава ядене и още малко скрито, ама зимьска, кога готви, деда̀ ми и баща ми ме карат я да си им уготвим кво си тебе – пача и сарми, па одат тайно да едът у мутвака³⁴.

Деда̀ ми един път му се свана кръст баш кога гнюралаше тайно и он ни фана, че шикалкавиме. Ама му казахме, че ние не можеме да работиме тежка работа само на две марули, що че се гътнеме. Он седи на компютър и пие у кръчмата, оно енергия и ядене му не трябва. И он се съгласи от време на време да едеме кво си сакаме. Добър ми е мъжа. Алтав е, ама е добър.

Кога е пролет, он е у възторг, що сичко зелено е тръгнало и тогава сички манджи са зелени. Къде види трèва, къса и фърга в̀тре. И подрèди до нея една гъба, едно з̀рно грах и едно парче месо, колко орех големо, па се радва, па трие с една салафетка отстриани, па го гледа, па го снима, га че ли е напрайл кой знае кво. Деда̀ ми по едно време го гледам, оди по градината, па има-нема и си гледа рьцете, па дигне очи къде небето. Викам му:

– Кво става бе, деда̀ ми, що така прайш?

Он със стра ми вика, че му се види да му позеленева кожата и че ако още малко еде тава ядене, че стане космонавт като Георги Иванов, що нали и он е Гошо. И я па почна̀ тайно да му турам у чинията повече, че си иде без време стареца, а па я си го обичам. И му викам на Джордж:

– Ей, хъни, че умориш деда̀ ми бе!

– Нема бе, хъни! Че живее сто години.

Тава било здравословно да си ебе макята. Я му не вервам, ама се преструвам. И па фанем нещо да прайм по къщата, що таа работа мене ме чека. А он доволен, че е уготвил, легне, па си почине, па после иде у кръчмата и си бьца на компютъра. Ка му не изтекоа очите, се чудим. Некъде у средата на летòто се почувствах много изморена. Що преди се гърбех само у една къща, а с̀га у две. Тоо баща ми каламутняка³⁵ да фане да клекне на таа Грациела, да си е земе у дòма и да ми мирне гла̀вата, ама неще пустинякът.

³³ Нецо, което е счупено и не става за нищо. (Бел. авт.)

³⁴ Мутвака – лятна кухня в селска къща (Бел. авт.)

³⁵ Каламутняк – загубеняк, смотаняк (бел. авт.)

И я фърчим а у едната, а у другата къща. Зе ми се здравето. И баш кога ми беше дошло надѝ гла̀ва, Джордж дойде и вика:

– Ама о, шашавата, сакаш ли да одиме на море? – Не баш така, що он не говори така, ама я разбра, че че одим на море.

И като рипна и почна да го целувам и го фана за уя да му покажем колко се радвам. Що я на море не съм одила от миничка. Я не помним нищо. Само, че е по-големо от река и нема брег. И одих и казàх на сички. На Цеца Кръчмарката, на баща ми, на деда̀ ми. И на Джеки, и на Гъца, и на Витанка казàх, ама они вече беа разбрали, много ясно. Они ме гледат и мигат, кво щели да прават без мене. Ич ми не дреме на гъзѝ. Кво сакат да праат. Е, каза на Цеца да минава да ги наглежда, а и Грациела немаше да оспай баща ми да ѹмре от глад. А и я нема да идем за два месеца, само за десет дена.

Джордж ми вика я да изберем къде да одиме. А я си спомням, че кога бе миничка и одѝме с наще у Лозенец. Едно ѹбаво село, нема много ѝра, у ресторантите свират на ѝоника и пеят „Ке са ра“. Едно-две ресторантчета с ѹбава риба. А плажа беше много ѹбав. И си викам, па дай да идеме па тама. Що ми се не оди у град на море. А баща ми се сети и ка се е казвала квартирата, у коя сме били – „Морски бриз“. Вика, че било до морето баш. И я се зарадва много. И казàх на Джордж да го дири у интернет и он го намери и запазихме стая. Баща ми малко се учуди, че го има у интернет, па и ча да запазваме, ама си затрая.

Добре че имàхме още една седмица, докѝде да трѝгнем, че мене баш толко ми требваше да си махнем космите. И си намерих един стар бамски, къде беме одили преди три гѝдин на басейн у Видин на ТЕЦ, и я бе готава криво-лево.

Кога дойде време да трѝгваме, цело село ни изпраща. Дедà ми тихо ревеше, Джеки, Гъца и Витана фѝргаха цвекета по назе. Гинка Шашавата и Милка на Трайчо донесли варени кокошки и баница за из пѝт да едеме. И братя Ангелови свират по колата. Он, Джордж, се учуди и вика: „Хѝни, тия малко на умрело ни изпращат“. Он го каза на английски, ама я така си го преведо. А я се смеем и му викам: „Мани ги бе! Оно им е разнообразие, они си праат да им е весело“. И бипнахме два пѝти сѝс свирката и айде.

Он, Джордж, фана бели мечки с мене по тоа пѝт. Па ми се пикаше, па после ми се пиеше кафе, па после ми се присра, па после, много ясно, огладнех. Ама они нали ни беа натурали две вàрени кокошки и една баница, та апнааме у колата. Он, кога виде как кѝршим онаа кокошка и едем с блажните прѝсти, щеше да припадне и да повѝрне наведнѝж.

Стигнахме у Лозенец или поне така каза онаа, къде говори из джипиеса на колата. Она не млѝкна̀ по целия пѝт. Ка е ѹста не заболѝе, не знам. И невинаги казваше верно пѝта, що чувах Джордж да е псува на маѝя. Как и да е. Стигнахме криво-лево и мене ми падна̀ ченето. Па тава не е Лозенец. Ние сме

се сбъркали. Тава е десет пъти по-големо от Лозенец. И я не можем да видим койо е центъра, къде е гарата. Оно е неква жестока лудница.

Па у интернета он намери адреса на квартирата. И опитваме да стигнеме дотама, ама оно не може. Оно е кола връз кола и они върват бавно и свиркат се едно са на сватба. Джордж почна̀ леко да се нервира и да ме поглежда се едно я съм ги докарала тия синките коли тука. Къде са ръгнали сички тия òра, они дом нема́т ли си, работа нема́т ли? Па после си отговарам сама, епа и они на море. Ама много бе!

Кога стигнахме, нема́ къде да остайме колата. Он пита́ къде е паркинга, а они му вика́т, къде сакаш, чича́ ми. И квартирата ич не беше на морето. Оно немаше квартира. Она е станала̀ хотел. Преди него до морето имаше още десет хотела. Я седим и гледам като инжектирана коза. Па я помним, че беше къща. И немаше нищо отпреде. Съ́га станал голем хотел с басейн и кво ли още не. Мене ми се не ареса таа работа, ама си мълчим.

Настанихме се. От стаята се види басейнът и на пет метра напреде друга стая на други òра. Един голем, дебел, с космат гъз цел ден оди из таа стая. Що е дошъл на море? Да си развева косматия гъз у стаята ли? Некои òра нема да ги разб̀ерем, докато съм жива. Джордж, кога виде, че има басейн и пиен̀ето е олинкюзив, каза: „Хъни, бай, бай! Мене крак нема да ми стъпне у тоя калабалък навънка!“ . А па я съм дошла на море, сакам да го видим, да си топнем гъзгата. И си зех бамския, шапката и една книга на Паулу Куельо, къде е четем от три го̀дини, и фана пъта.

И почна̀ войната. Беше станало обедно време и сичкото народ се връща у хотелите и къщите да обедва, а я вървим къде морето. И они ме бутат, а я ги ръгам. И ме настъпват и на два пъти си загубих джапанките и ме удариха у главата с един чадър и ми бръкнаха два пъти у очите. Един се опита да ми бръкне у чантата и кога почна̀х да го налагам, он вика, че без да сака. Що си мислил, че е неговата торба. Па нищо чудно, оно у таа бутаница може и да се е объркал наистина.

Ка да е, некак си стигнах. Боже, па там беше по-зле! Оно е чадър до чадър, кърпа връз кърпа, гъз връз гла̀ва. Я не можем да видим морето. А къде е останало̀ м̀есто, они постройли кр̀ъчми. И я одим, слънцето ме пече, щрапам връз гла̀ви, кра̀ка, р̀ъце. Они квикнат, я първо вика̀х извинете, а после ми писна̀ и почна̀х само с опа. Опа на сички езици значи едно и също.

Додрапах до морето и гледам един чадър с един креват – празни. Тия каламутници у целата лудница са го пропустили. И я се стирна и отдалече си фърлих чантата връз него да ме не изпревари некой. И се усети́х като да съм победила. Извадих си хавлията и я проснах, книгата до хавлията и половин кокошка, къде ми беше останала̀ от пъта, ако пригладнеем, и нея е турих отгоре са се амбалажната артия. Завардих си м̀есто и ръгнах да се топнем.

Много странно тава море – водата кафява. Се едно сички са срали вътре. А като гледам колко много народ, бая сранье е било. И тамън влезнах до колѐне и се чудим дали да влазам още, или да излазам и едно дебело дете като фана да пици и да фърга вода накъде мене. И я, като рипна, и му викам:

– Еееей, че ти...

И он в тоа момент фърли повече вода и ми влезна у устата. И я плювам и си викам: „Боже, Света Богородице, дано да е кал, дано да е кал!“. И замахнах да му зашием един шамар на тоя келеш и ми тръгна единия крак у лево и я се лъзна и се фърли по гърбина у водата. Они, децата, ми се смеят, я ги псувам и драпем да се изпрайм. И тамън си стъпих на краката и рекох да се връщам, що ми писна да се топим, и гледам некъв върти покрай чадъра и кревата ми. И я, като рипнах³⁶, и почнах да бегам къде брега. Она върти, гледа и бърка у една торба. Малии, тоя сака да ми открадне кокошката. Мамичката ти пашава, не пипай, че ти строшим пръстенцата до един. И го тупам по гърба и му викам:

– Кво сакаш бе?

– Требва да ми дадете петдесет лева – он ми вика. Ама така говори се едно има буквата „И“ у сички думи. А оно нема.

– Па за кво ми сакаш педесе лева? – питам я, що не можем да го разбѐрем.

– За кревата и за чадъра – вика он.

– Пая нема да го купувам. Я само че легнем поди него на сенка за два часа, не повече!

– Оно затава били тия педесе лева, ми каза он.

– Па тебе да не са те ебали лудите бе! Кой че ти даде педесе лева за тоя избушен креват и тоа чадър, къде ич не пази, не видиш ли, прозира?

А он ми вика, че сички тия òра, къде ги видим, са си платили. Я му тегли една майна, сбра си нещата и бегà настрани и му викам:

– Тука да не ми сакаш двайсе и пет лева, кога му падне сенкята на чадъра от другата странка? – Он каза, че нема, и я си опъна хавлията почти у водата. Полежа малко, ама ми не е сгодно. Оно ме пече, они стъпват връз мене, па ми и смърди откъде морето. Кво и да си говориме, тава си беа гòвна. Я се повърте малко а на едната, а на другата кълка, ама много жегà бе да еба. Почнах да се потим яко и да ми капе у очите. Кога почна да ми се пòти и гъза, си викам: „Ааа, не! Герганке, бегай на сенка, че габърдишеш тука!“.

Фърлих кокошката у плажната чанта, хавлийката на рамо и бегам къде бара, че така ми се допи една стууудена биричка. И седам тама, така да гледам òрата, къде минават, и му викам на кръчмара: „Момче, дай една студена бира, че ми изсъна дробеца!“. Он ми дава и я като отпра един голем

³⁶ Рипнах – скочих (бел. авт.)

гълток, що бе жъдна и не бе пила ни вода, ни гявол от сабалем³⁷. И тамън така ми дойде дѹша на место и он ми посака шес лева и я плювнах бирата. Тия тука сички са шашави. Как шес лева бе? Па я за шес лева три бири че изпием бе! Ма немаше как да е върнем, бех пила вече от нея. И си викам айде, голема работа. Нали съм дошла на море. И така се отпуших на стола и си пием биричката и гледам ърата. А они – от чудни по-чудни. Гледам и не вервам на очите си.

Женките, повечето беха изрѹсени, с дълги коси и одеха с токчета и чанти, такива от тия миничките. И щрапат с тия токчета у песака. Оно им се криват краката, а они одат. И се нашарили с тутуировки, ама оно грозно бе. Ама тава, къде ме ошашави най-много, е джуките. Они си беа напрайли едни джуки като балони. На някои им беа толко големи, че им се прищъпват³⁸ нади очите и они не видат нищо. А отдоле им стигат до поди брадичката. И они така си одат. Се едно некой ги е бил като студено железно и они са се подули. И пият из сламки и като ги заапат, они изчезват у таа фуния. Ама они си мислат, че са ѹбави и нема кой да ги събори. И ноктите им дълги по един метър. Ка мият чинии, немам си на идея?! Мене ми се не верва тия да пипат работа. А мъжете им ка ги търпат, ич не знам. А оно едни мъже – да си фърлиш цифката на тех. Немат кѹрав косъм. Па я имам повече косми по мустаките от целото им тело. И веждите си скубали, и косата си зализали надзаде с толко много гел, че ако го ударим по глѹвата, че си стрѹшим пръстите. И си вкарали гащите у гъза почти. И пият розави коктейли. И они се нашарили с едни грозни тутуировки. Почти сички имаха кръстове нарисувани. Па они верват у Господ явно. Ама тури си ланче с кръстче бе, що трябва да си го рисуваш. Некои от тех имаха и ланци с едни кръстове, колко глѹвата ми големи. И я гледам и се кръстим. И си мислим, ти кѹв човек трябва да си да дойдеш тука, да ти щрапат връз глѹвата, да дадеш педесе лева за един избушен креват и шес лева за една бира, да одиш, се едно си най-ѹбавия на света, и да се кѹпеш у гѹвна.

Кога ми каза Джордж, че сака да си седи на басейна, я си помисли, че англичаните са прости ъра, а съга, като гледам, си викам, че май не са толко прости. Погледѹх още малко целото тава чудо, допих таа златна бира за шес лева и си викам, я че си одим при Джордж. Он може да е секакѹв, ама има косми и не оди нагласен като плѹшило насам-натам.

Стигнах до хотела криво-лево, а оно ме боли сичко. От тава къде съм изгорела и от тава къде стѹпваха връз мене, а и сакаѹ много бързо да се умием и да махнем тия гѹвна от мене. Кога гледам, Джордж се опънал като берберски каиш на басейна, вече беше пиян и около него още неколко такива

³⁷ Сабалем – сутринта (бел. авт.)

³⁸ Прищъпан – прихлупен, застъпен, притиснат, използва се и като медицински термин. Например: Прищъпил ми се е нерв. (Бел. авт.)

руси и бели, вече червени точно като него. И они били англичани. И се смеят и пият безплатно пиене и изглежда да им е ùбаво. Я се окъпа и седна при тях, а они ми викат *бюти* и я се радвам. И я пием и я се напи и се мандръсахме с Джордж у стаята като животни. И те така изкарàхме още девет дена. Ни я, ни он сакахме да одиме некъде. Само единия ден я го накара да идеме на ресторант на морето. И ядоме една риба, коя беше от миналото лето, и леко се поусрахме, ама айде, бехме у тон с морето.

Ръгнахме си със смесени чувства.

У село ни посрещнаха как си трябва – със сланина, рикия и братя Ангелови на площада.

Кво викат жабите и що сички ревът

Я имàх толко много работа по двора и у къщите, че нема и две седмици, и бех забрайла, че съм била на море. Ама миризмата на гòвна се ме връща там, на морския брег. Трудно че се отървем от тоя спомен. Ебем ти морето! Къф е тоя зор да одат тама и да се бутат като говедата, как се бутат, кога излазат из обора. Даже они имат повече акъл у глávата си от òрата. Абе, като се замислим, животните са бая по-свесни. Животно нема да те уапe, ако го не закачаш, зависи де, има едни, къде апат, като са гладни. Оно ти е благодарно, ако му туриш да еде. Барди те, ако разбèре, че си му приятел – я никъде не съм видела животно да ти говори зади гърба. Животните са много по-добри от òрата.

Те такива неща си мислим, докато кòпам един ден у градината. Вече е края на летòто и е позаладило, па се копа по-лесно. Нема да се потим толко много. И ка си кòпам, по едно време чувствам, че ми омекват краката и така леко ми се заваàли главата. Еба го, кво станà?! Спрех малко, пих вòда, па седнах да зедем въздух. Попремина ми малко и зех да си кòпам наново. Па си мислим... Кво ли може да ми е станàло? Може да ми е паднало кръвно или да се е дигнало. Така викат òрата, кога на некой му прилошее. Па може и я така. Требва да пием повече вòда. Я повече на рикия набадам³⁹, водата ми се не аресва много. Попрекòпах кво ми беше останàло и легнах да спим малко. След неколко дена пак така ми станà. Рекох да апнем нещо, а оно ми се не еде. Я се уплаших леко и бегах у кръчмата при Цеца:

– Цецке, дай ми една рикия да видим дали че ме оправи, що ми е нещо лошо. – И она ми даде. Я надигам, она се връща у гърлото ми навънка. Я па надигам, она па се връща. И вече много се уплаших и викам: – Цецке, сигурно че ùмрем. Не ми влаза рикията. Такова нещо досъга не е било.

³⁹ Набадам – наблягам (бел. авт.)

Она ме загледа, не знам дали у мене гледа, че нали е кьорава с едното око, па цъка с език и се чуди:

– Ама, Гергано, тебе мензис идвал ли ти е тоя месец?

И я съга като се замисли, преди морето май имах, ама после май се не появи. Он и не идва баш кога трябва. Малко е тука има, тука нема положението. Едни доктори ми беа казали, че е зарди мъжките хормони. Що ме видоа е мустака и веднъга решиа, че съм леко и мъж. Па яла ти копей секи ден и мъкни камъни и дърва, па не само мустак, ами и уй че ти поникне. И па они тогава ми беа казали, че може и да немам деца, и я така съм си мислила.

Като каза Цеца за мензиса, я си викам, не ми се верва да съм бременна, на мранъие е положението, демек на умирачка. И така гледам деда ми, баща ми, Джордж и ми е мъка, че че умрем и че ги остайм. Они нема да се оправат без мене. Първо, че се заринат у мърсотия и после, че умрат от глад. Ама не им казвам да ги не тревожим. Само я и Цеца знаеме. Она, кога не трябва да казва, мълчи и не казва. Цеца мисли, че че имам бебе, а я мислим, че умирам.

Кога тръгнах да повръщам у средата на кръчмата, она рипна и тръгна да дири жаба⁴⁰ да пикам връз нея и да видиме, че раждам ли, че умирам ли. Викам ѝ: „Чекай ма, Цецке! Никой вече не пика връз жаба, они са напрайли едни лентички да пикаш връз ним. По-чисто е и поточно че ти покаже“. Она не е съгласна и вика, че тава са шарлатански работи и че она, кога е била трудна с Мицата и Боцата, се жаби са ѝ показали, ама я ѝ каза да трае.

Фанах колата и право у Видин, у първата аптека. А оно пълно с ъра, а мене ме срам. Па чакам ърата да се манат и да питам, кога съм сamicка у аптеката. Ама едни излазат, а други влазат и я чака един час. По едно време едната жена ѝ се видох съмнителна и вика изади она тезгях: „Госпожо, вие какво желаете? Да ви помогна нещо?“. И я станà червена като домати и мъцам тихо да ме не чуят. Она ме не чуе и се нерви и пак пита. И я па мъцам тихо. Она накрая силно вика: „Госпожо, всички правят секс. Какъв точно тест за бременност искате?“. И много ясно, сички се обърнаха накъде мене. Идеше ми да е замаам с един песник, ама се въздържах.

Зех първия, кой ми показа, и бегà бърже, що щех да умрем от срам. Отивам на село и право у кръчмата. Пих една лимонада да се успокоим и влизам у клозета. Съга къде да го остайм тава, оно е мръсно на тия плочки, и къде да пикам – връз него ли, у тоя напръсник ли, я не знам и се въртим като шугава. И си викам, ей, за секи случай че пикам връз сичко. Ама после видох, че лентичката не трябва да е мокрим целата и почнах да се целим у таа пича въшка⁴¹, къде са ми я дали. Турих я одоле и почнах леко да отпущам, оно не

⁴⁰ В миналото са се правели тестове за бременност с жаби. Жената уринира върху жаба и ако до 24 часа жабата започне да овулира, значи жената е бременна, (бел. авт.)

⁴¹ Пича въшка – в смисъл на нещо много малко (бел. авт.)

тръгва. Бе да еба, запушила съм дупката. Пак напънах и оно тръгна, ама не видим къде тече. Опйках си целата ръка до лакъта са се дреата. Ама успех да уцелим пустото лигенче. И го вадим, оно капе пикоч насекъде – живо чудо. И съга четем да топнем онаа пущина, ама само малко. Топим и чекам. Излезна една чертичка и по нея леко-полеко още една. И я съга гледам и не знам кво да мислим. Дигнах гащите и тичам е опйканата ръка къде Цеца. „Цецкеее, две са. Кво значи тава?“

Она ме гледа и вика, че не знае, що с жабата сигурна работа. Ако почне и она да снаса, начи си бременна. Ама тия модерните она ги не разбира. И почнахме да четеме кво пише на кутията. И они са си написали òрата: ако са две, значи си бременна. И я се паникьоса и не знам да се радвам ли, да режем ли, как че го раждам тава, ако Джордж го не сака. Кво че прайм с тава чеве? Още един да раним. Па оно че реве, че сèре, живо чудо. А може и да е у̀баво, знае ли ми сърцето.

Седим и съм се фанала за главата, а Цеца се радва, що че имаме бебе. Казах ѝ да си мълчи и седнаме да мислиме кво да прайме съга. Че трябва да се оди на доктор, оно е ясно. Ама може би че трябва да кажем на Джордж. Що он ако не посака да има бебе, я да знам да се връщам у старата къща. И одим къде дòма с онова опйканото у джеба, един лек ветрец подухва, една у̀бава есен се е облещила, а мене сърцето ми че изсвръкне от притеснение. Как е станало, я и не съм разбрала. Па ние се бехме пияни на тава море, кой знае кво бебе сме напрайли. Да си бех седела на плажа у гòвната, а не да се мъндърсаме с Джордж секи ден у онаа стая. Я му се смея на она, къде му се виждàха гъзерите у стаята, а после я си не дигнах гащите десет дена. Епа верно е, неколко пъти без гащи слизах, само по рокля, да зимам пиенье одоле. Да се не бавим. И те ти съга, Герганке, беля си докара до главата! И докато си мислим, я съм стигнала дома. И седим на вратника, гледам ония две черти и ми се реве. Па ми минà през главата да фърлим тава, да идем у Видим и да го абортирам, никой нема да разбèре. Цеца е мой човек, она нема да каже на никой. И че си продължиме как си е било досъга. Па си викам после, па оно е грех. Чевенцето кво е виновно, че маля му нема акъл. Оно си му е дошло времето да се появи, кво на мене, кво на сички деца, кои са се родили. Коя съм я, че да се бъркам у на Дедо Боже делата. И дигна глава и влезнà у къщата. Джордж си седнал на компютъра с онаа неговата рошава руса коса, нещо си мъца на английски и работи. Кога ме виде, че влазам, дигна главата, па се смее.

– Хелоу, хъни, кво става?

А я само седим и го гледам. И не откинвам да му кажем нищо. Он си продължи да си гледа у компютъра, а я му фърли онаа опйканата чертичка пред него и бегах у другата стая. И седим и чекам. И чекам, и чекам и нищо се не чуе. Он или не е видел, или е видел и е фърлил у кофата, или е умрел,

що бая време минà. А мене ме е стра да се върнем у стаята. Ама кога минà още малко време, викам, чакай да погледнем, само с едно око да видим, жив ли е поне. И кога гледам, он го държи и реве. Ама от ùбаво ли реве, от лошо ли, не можем да разбèрем. И се доближавам и го пипам по гърба, а он се извърна и рипна да ме прегръща и реве още по-силно.

– Хънии, че имаме бейби! Я че бъдем фадър, а ти мадър! – И му текът сълзи из ония сини òчи. И реве като магаре.

Викам си, тоя май се радва. И мани друго, ами почна да целува онова, къде са чертаните. Я, като знам, че съм пикала отгоре, и щех да повърнем, ама го не спрех. Олекна ми, що ако го не сакаше, кво щех да прайм самичка! Не че немаше да се опрайм, ама си е друго да го сака и он. Прегръщам го и чекам да спре да реве, а он не спира. И мене малко ми стана незгодно, па си викам, не трябва ли и я да ревим като него. Ама оно ми не идва. Минà половин час, он се укрòти леко и вика да одиме да кажеме на баща ми и на дедà ми. И отиваме къде кметството да земеме баща ми, що дедà ми вече е у кръчмата. И дойдоа и баща ми, и Грациела, и я, и Джордж и кога седнахме, он им каза и они зеа да реват сичките. И баща ми, и деда ми, и Грациела, и Цеца, и она реве.

– Ти за кво реवेश ма, нали вече знаеш?

Ама она, като ги видела сичките, че реват, и она да не остане назаде. И я седим, гледам ги сичките ка реват и не знам кво да прайм. Ни рикия можем да пием, ни нищо. Они реват, я гледам. И поръчаа по една рикия за ùбавата новина и после по още една. Цеца въртна набърже една баница да не пият на гладно. Милка и Трайчо донесоа нещо благо. Гина Шашавата и она дойде, щом разбра. А на пейката Джеки, Гъца и Витана ловеха бас кво че бъде – момче или момиче. Баща ми викна братя Ангелови да свират и оно си еба макята. До вечерта беа мртви. Николчо дойде последен и ме гушна с големите ръце. И кога се задържа по-дълго, я му прошептех у ухото: „Ако и ти ревнеш, че те ритнем у мъдете!“. И он не поеме.

Цеца постла на дедà ми да спи на един избушен диван у кръчмата, Грациела завлачи баща ми накъде дòма. Мислим, че тава ò беше златен шанс. Он беше пиян и весел. Ако съга го не фане за гушата, нема кога. А я фана Джордж под и мишката и го забута накъде назе. Тоа път го не качих на гърбина, що нали не може. Фърлих го на кревата, а он, малко преди да припадне, само повтараше: „Дс ставам фадър, че ставам фадър!“ и откина да спи.

Я седим на прозореца и гледам навънка и вече видох и есента, и тополите как се клатат леко, и листата как падат. И една голема луна се облещила къде мене и ми станà ùбаво. Па си викам на акъла: „Тава чеве, да е живо и здраво само, че му върви у тоя живот. На рикия и на музика че му върви“.

Едно черно петно, една мечта и що му се свана на Джордж кръста

Одйме по доктори у града и они казаа, че верно съм бременна. Я не бе одила никогаш на гинеколог и не знаях къде да легнем, къде да си дигам краката. Они малко странно ме гледаха. Мислим си, а ти знаеш ли как се излива плоча, а? Па си много отворена. Кога почнаа да ми вкарват ония неща отдоле, и ич ми не беше убаво. И после сочат на един екран една точка, па викат: „Видиш ли бебето?“. А я нищо не видим. Оно е мътно, мърда и има неколко точки. Коя е бебето, откъде да знам. А Джордж секи път, като види точката, и почва да реве. Мене ме е срам от него вече. Они го познават и му викат английския Тити Папазов. А я, един път те така от кумова срама, да бех пуснала една сълза! Само малко ми се намокрия очите, ама от яд. Нервирах се, що не можем да видим койо е бебето. А он, като виде, че я попика очи, още повече наду гайдата.

И се заточиха едни дни – леки за него и трудни за мене. Он си пие рикия и си прай неговите неща, я повръщам. Нема сутрин, нема вечер, повръщам кога и как намерим. Ни ми се еде, ни ми се пие. Айде за яденето нема проблем, ама за пиенъето ме боли сърцето. Тука от неколко дена Джордж станà много потаен. Има-нема, па изчезне, па се върне, па кута нещо по едни шкафове, па говори по телефона, ама тайно от мене. Я не че разбирам кво точно говори, кога почне бърже да плямпа на английски, ама пак. Я пита̀ деда̀ ми и баща ми дали знаят кво му е, а они се изврѣщат на другата странка и мълчат като риби. И се притесних да не е болен. Не знам кво му е. И Цеца, зел е гявол да е земе, и она ми не казва нищо, ама я мислим, че она знае. Па после си мислим да не е размислил за бебето и да сака да си оди. Тава е, нема кво друго да е. И сѣга да говори по телефона с некой да дойде да купи къщата и он да изчезне. Он, ако избегà у Англия, нема кой да го намери тама. Къде че го дириме? Ама толко бех заета да повръщам, че скоро забрах да се притеснявам и повече и ги не пита̀х. Един ден къде следобеда деда ми мина покрай назе и вика:

– Айде, Гергано, да те водим у кръчмата да пиеш една лимонада, а и малко да размърдаш гъзерете да не станеш дебела!

– Ей, деда̀ ми, нема да ми говориш така, че като те отмаам един път у пърлицата⁴²! – викам му я.

Що я не съм се спрела да шетам, дако повръщам. Не можем да траем да ми е мръсно. Сѣга още повече. А как ми мерише сичко, немаш си на идея. Усещам кво е готвила Милка през две улици. А она готви с много лук и

⁴² Пърлица – муцуна, сура, лице (бел. авт.)

мъжа ѝ мерише на пор. А Джордж кога пръдне, ми иде да му извадим чървата през устата. Що он много пръди. Па он пръди и на масата. Кога го напрай за пръв път, и я реко, че се е изпушил, без да сака, и даже го не погледнах да му не стане криво. Ама он после пак пръдна и я тогава го увиках, а он се почуди и ми каза, че у Англия така си пръдът. Що е нормално и е убаво. И германците и они така пръдели. Че ви се не види у великите нации, а викат, че ние сме били пустиняци и пропаднали. Може да сме секакви, ама ча на масата тава го не прайме никога. Съга вече бега настрани, ама кел файда, ако ще и у другия край на селото да иде, я па че го усетим.

Та зе ме дедà ми от назе и ръгнаме къде кръчмата. А тама се сбрал бая народ. И баща ми, и Грациела, и Боцата и Мицата, и Никола, и Гинка, и Илко Брънзата с Нелчето Дебелата. И ония трите клюкарките и они седна̀ли отстрани. Викам си... Тия па немат ли си друга работа?!

Кое време е, че са се заврели у кръчмата отсъга? Пияници нъедни, долни! Ама гледам Джордж го нема. Викам си край, он е избегàл. И тия са се сбрали сички на камара, що никой не е толко смел да ми каже, че ги е стра от мене.

И много ми станà мъчно. Що я го бе заобичала тоя улавия англичанин, с русата му коса и смотаните му ръце. А съга и с тава чеве. Па ми е криво и що ми не е добре от драйфането. Буца ми заседна на гърлото. И гледам у баща ми, а он забил главà надолe и неще да ме погледне. Дедà ми ме тури на един стол и така ме гали по главата и още малко и че ревне. Цеца и она седна, па ми фана р̀ката. И я па си викам край, нема кво друго да е. Или оня е избегàл, или некой е умрел. Ама они сички са тука, нема кой да е умел. Избегàл е. И тамън да питам кво става, да казват и да не увъртат вече, и чувам музика зади мене. Кога се обърнах, гледам целия оркестър братя Ангелови у костюми, а отпреде се изтъпанчил Джордж и он у кустюм и сички идат къде кръчмата. И я не знам кво става. Цеца зе да реве силно и да ми стиска р̀ката, още малко и че е счупи. Я гледам като коза у светкавица. И кога стигнаха до мене, Джордж падна̀ на едно колено и извади из дзадния джеб една кутишка, а у нея пръстен. А божу, тоо сака да се жени за мене! Я мислих, че е избегал, а он май нема никакво намерение да бега. И седи и ме гледа с ония сини очи и вика:

– Хъни, че се омъжиш ли за мене?

А я седим и гледам като мута пловка и не откинвам да кажем нищо, що си глътнах граматиката. Я се бе нагласила за друго, а оно глей кво станà. Он сака да му станем жена. Кога съм си мислила, че на мене че ми се случи такова нещо?! Мене ако некой ме е аресва̀л, е било, що съм кметска, демек не ме е аресвал наистина. Не че не съм си мечтала да ме ареса некой и да ме сака за жена. Абе даже ме е било стра да си го мечтаем. Само като гледах филми и въздиша̀х кви неща им се случват на другите òра. И кога сме одили на сватба на некой, я леко съм завижда̀ла, че некой е посакал таа жена, а мене

никой ме не сака. А они, булките, понекога беха бая грозняви и па се беше намерил некой да ги посака за цел живот. Ти мани тава, ама ги и ебът! А кога гледàх как дедà ми кута⁴³ пари у една кутия и вика, че е за мойта сватба, и много ме набираше жал, що си мислех, че мене нема кой да ме земе, а он така кута и се радва сиромашкият. Що я не че съм грозна – един път некой каза, че имам ùбави òчи, ама не съм неква да кажеш ùбавица. А тия на морето, с джуките къде ги видех, дако им се подигравам, ама бая ùбави беха. Я никогаш немаше да съм така ùбава. И тава, че съм що-годе умна, ич ме не грее. Що мъжете, като те видат, они не ти виждат мозъка, а циците и задника, и джуките. И гледат дали си слаба, или дебела, дали са ти дълги краката, ква ти е устата. А я ни съм тънка, ни съм дебела, ни съм ниска, ни съм висока. Като махнем мустака, може и да минем за зафатна. Ама ùбава никога не съм се виждàла. А тоя с тия сини òчи ме гледà се едно съм най-ùбавата на света. И сака да живее с мене, да си едеме заедно и да си пърдиме, предимно он. Стàна ми топло, зех да се потим и да треперем едновременно. Нещо ми станà на очите, почнаа да ме сърбат. Па я режем бе! Гледам у Джордж и режем, а он става все по-червен и по-червен, що почнà да го боли кръста от толко клечане. И си викам, чакай да му отговорим по-бърже да не фане да се сецне и да преобем работата, що после може и да не повтори целата дандания. И викам силно:

– Да, да, че се омъжим за тебе! – А оно течът ред сълзи, ред цифки, а я немам салафетка и съм целата омазана.

А он ме целува те така, как съм си с лигите. Шашав човек! Он ми тури пръстена на пръста. Малко нагньете повече, че леко ми беше миничък. И така гледа и се смее:

– Айде, хъни, вече сме фемили! Я и ти. След един месец че прайме сватба. Голема сватба! Наздраве еврибади!

И еврибади се напрайха на мотики, много ясно. Они само чекат некой да им даде повод. И па до зарана откарàха. Ама я тоя път ги отебах да си трошат главите, що на неколко пъти заспивàх на стола. И ме фана яд, ка они пият, а я не можем. И си пойдох къде дòма. И одим, и гледам пръстена и ми минà яда. Що я, Гергана Кметска, бех посакана за жена. И он е свестен и е ùбав и я го обичам. И така заспах засмена. На сутринта него го немаше у кревата, не се появи до обèд. Я рьгнах да го дирим и го намерих три къщи по-надоле. С единия от братя Ангелови заспали двамата до дувара, а между тех тромбона и една коза.

⁴³ Кутам – крия (бел. авт.)

Они дойдоа и вече нищо не беше кво е било

Наредихме сватбата след един месец. Що сакахме да е още топло и да сме навънка. И я почнах леко-леко да оправам къщата, що щеха да идат родата от Англия. Я ги бех виждала само на снимки и кога говорехме с тех по интернет. Он, Джордж, говореше, а я само кимах, що они така говорят, че я с моя английски не откинвах да ги разбѐрем. А они се беха научили да викат: „Хелоу, Гери, кво става?“.

Я единия път си помислих да им отговорим: „Кво става да не седаш на него!“, ама си затрях и само виках: „Гуд, гуд!“. Кога им каза за бебето, я разбра що он каза бейби, а они зеха да пицът оттама. И за сватбата разбраха, кога ми зе рѝката с прѝстена и почна да е бута къде компютѝра. Тогава не пицѝеа толкова, ама пак като че ли се радваа. Оно може ли да ги разбѐре човек е тия техните муцуни и е тия големи зѝби. Мене ми се не видѝеа много ѹбави, ама не му казах на Джордж да го не обидим.

Спомням си кога одѝх на училище и Гѝшев по история ни казвѝ, че у минѝлите векове англичаните са се крѝвоумѝшали с роднините си, демек са се ебали е братовчѝдите си да си запазат замѝците. И я сѝга си мислим, па не е честно бе, за единия замѝк – грозни деца. И тия сѝга немат замѝци, некой от тех са даже бедни, ама им е останало оттогава да са такива у сурата. Не синките, слава богу!

Джордж е от по-ѹбавите. Може и он да е мелѝз. Само е рус и бел като тех, иначе е ѹбав. Или я така го видим. Па то що я, дѝдѝ ми и баща ми сме умили зорите, ама па сме по-ѹбави от тия.

Как и да е. Чѝкахме ги с големо нетѝрпение. Цеца и она беше измила крѝчмата да свети. Даже беше смѝнила онова тиксо на вратата, къде се ловѝеа мухи у него, че старото вече целото беше у умрѝли мухи и у гѝвна. Баща ми каза да фѝрлат стотина кофи вѝда на площада, малко от малко да дрѝпне прахѝляка. Да полѝят ония ѹбавите цвѝкета и да окстрат малко липите. Нема да се излагаме пред чужденците. Кога дойде денят да идат, сички се беха приготвили да ги посрѝщат. И братя Ангѝлови пѝрви се строили. Тоа пѝт никой ги не беше викал, ама они чули, че че идат чужденци, и се нарѝдили да посрѝщат. Па Милка и Гина дошли е питка е мед и сол, га че посрѝщат Тодор Живков. Баща ми рѝч си написал, сто страници да им чѝте за добре дошли. Я го гледам и му викам: „Абе, баща ми, ти шашав ли си? Кво си написал таа Ана Карѝнина! Кой че ти превѝжда?“.

Ама он, голѝмецѝт, сака да се покаже. Сака сватѝвете да видат, че не е кой да е, а он е кмет и тава село е негово. Я сѝм щѝла да превѝждам. А я си мислим на акѝла, че си питам ушите. Че им кажем кво ми дойде, що я откѝде да знам толко много думи. Джордж и он се много радваше. Се пак му беха родата.

Само помоли Цеца да ги не посрещаме как него, с онова лютото шкембе. Що нѐще да му умрѐт роднините.

И они пристигнаха с две коли. Баща му Уилям, маця му Мери и сестра му Паци. Леля му Матилда, я скришно се смех на тава име с чичѐ му Хюгобос. Неговото име го бех чувѐла некѐде. После разбрахме, че он се казва само Хю. Гобос му била фамилията, далечни арменци имѐл у родата. И с тех дошли двете братовчедки, Мюрел и Мейбъл. Они беха кѐде дваесе и пет-шес гѐдин и двете руси, и двете гледат се едно са голема работа. Они не беха много щастливи, що се наложило да карат от София до село с кормилото наобратно и се беха напрегнали бая. Баща му още не знаеше кѐде се намира, кога му нагнюраха⁴⁴ едно големо парче леб и сол у устата и му дадоха една рикия за добре дошъл. Маця му тича след него е един апарат за крѐвно, он е бута да го не закача. Братовчедките слезнаха на гюрунтия, що им не пристигнал багажа и не могли да се нагласат да са ѓбави.

Я, като ги гледѐх така, и си мислим, че и да беше дошъл, немаше да ги спаси кой знае колко, що много по-ѓбави немаше как да станѐт. А Мицата и Боцата, като ги видеха, зинаха като клен у мѐтна вѐда⁴⁵, се едно видеха манекенки на гащи срещу ним. Чичѐ му ударил колата малко, па и он беше притеснен. Само леля му се беше ухилила като пача. Гледа оня площад и вика ловлиии се едно не е виждѐла село. Влаза у крѐчмата – ловли, виде Цеца Крѐчмарката и па вика ловлии. Я тогава се усѐмни нешто, ама викам айде, може да е възпитана. Що на Цеца да викаш ловли, или трябва да си луд, или пиян, или да имаш перде на очите. Она, леля му била пѐрвите две у едно, ама я тогава откѐде да знам. Кво и да ѓ дадеш да еде и да пие она вика ловли. Шашава работа. Я си викам, ако ти дам да едеш цвик⁴⁶, кѐде го даваме на прасетата, пак ли че викаш ловли? После разбрах, че и на тава, че се зарадва, що е на много силни апчета за нерви и на още едни била, що е шубе от самолета. Она си беше най-добре. Още не беа разбрали на кой свет са и вече ги беха напили.

На баща му и на чичѐ му много бѐрже им ареса рикията и беа червени още кѐдѐ обед. Женките се помрѐция малко, ама и они пинаха. Я после разбра, че они само са се правили. Ергените не спреа да вѐртѐт около тия двете с балдѐрите. И они ги гледѐха, ама нема как да си говорят, що ни тия, ни ония откинваат да говорят на друг език освен техния си, ама я ги остайх да се оправат, големи ѐра са. Николчо минѐ да кимне и он. И тамън да отминне и погледа му срещнѐ тоя на Паци и он спре на мѐсто. И се гледаа кѐде десет минути, без да мигат.

⁴⁴ Нагнюраха – натикаха, натѓпкаха (бел. авт.)

⁴⁵ В случая става въпрос за рибата речен кефал, а не за дѐрвото клен. (Бел. авт.)

⁴⁶ Цвик – суроватка, течността, която се отделя при производство на сирене, сиренови продукти и кисело мляко. (Бел. авт.)

Мака му на Дордж ми каза, че она сака да ми купи роклята за сватбата и сака да е най-убавата на света. Е, да, ама у Видин такава убава нема. Они там са от грозна по-грозна. И викам айде, че одиме у София. Я не съм много-много за пътуване, ама щом е за рокля, че стиснем зъби. Два-три часа е. Да не са сто! И они се радват. Що че идеме сичките женки у София да купиме рокля и да прайме моминско парти, кво и да е тава. Они ми обясниха и я разбра само, че сички че едът, че пият и че се веселат, а я че гледам. Само можем да едем, а като се наедем, оно ми се спи вече. Я тогава ич и не знаех колко голема грешка прайм с тава одене за таа рокля. Ама немаше как да знам, я ги не познавам тия. Що я съм свикнала на другите òра да им се дръпнат очите, кога идат на село, и не съм си мислила, че некой може да ми дръпне моите òчи.

Неколко шашави жени, един парафюм и една споразена рокля

Натоварихме се у баничарката: Я, Мери, Паци, Матилда, Мюрел и Мейбъл и се почна едно живо чудо. Я карам, а они пият. Беше ги стра зарди обърнатото кормило и я затава викам, по-добре да карам я, отколко да ме утрепе некая от тия шашавите са се бебето. А они само тава и чекаха. На първата бензиностанция купиха два стека бира и удри, удри. Пърдът и се оригват у колата, как не съм чувала никой мъж да го прави. Я държа прозореца се отворен, що щех да умрем. И викат, и се смеят, и псуват. Напрайха ми главата баница. По едно време мака му зе да врещи къде мене: „Хъни, ар ю ок?“. Демек добре ли съм. И я с глава ѝ викам да. А она като зина: „Стоп дъ кар, о май год стоп дъ кар!!!“.

Вика ми да спрем колата. Я се стреснах. Таа да не ѝ станало лошо, добре ли е, че повръща ли? Да излезе бърже от колата, ако повръща, че почне ли я, съм веднџа след нея. И спираме, а она излаза – иде от мойта странка и почва да ме пипа и да вика: „Ар ю ок, ар ю ок?“. Я не можем да разберем кво става и въртим глава като шашава да ѝ кажем, че съм файн. А она ме пипа по челото, после по шкембето и вика бейби, бейби. Таа се напи и не знае кво говори, си мислим я. И она пак ме пита дали съм ок и я па въртим главата, а она ми говори бавно и тоя път е разбра: „Ти викаш, че не си добре. С главата викаш не“.

И я съга чак зацепих, че трябва да си въртим главата наобратно. Оффф, голема лудница и за мене, и за тех. На тех кормилото им наобратно и пъта им наобратно, на мене – главата, голема лудница. Разбрахме се некак, я зех да кима надолу, она се успокои и продължихме. Я бе научила Джордж да кима като назе и бех забраила, че другите го не знаат тава.

Убаво беше, че я карам, що можем да си спирам, кога си сакам да пикам, а оно много ми се пикаше. Лошото беше, че тия секи път купуваха още бири. Как щех да ги стоварим у София, един господ знае. Карам я колата и си мислим, че тия ич не са добре, а че ми бъдат роднини. Он, човек си ги не избира. Я избра само Джордж. И него не съм баш, оно така станà – он ми дойде на крака. Ама ùбаво е де. А тия не съм ги сакала. Па они живеят у Англия, нема да ми се въртат у краката. Сѣга за един месец да ги изтраем и после да одат заглава. А ако им ареса много у село и сакат да останàт? Епа они нема да живеят у назе. Я нема да ги изтърпим, че ги посечем е манарчето и после трябва да го раждам тава у затвора. А они че ме пратат чак у Сливен, оно е далече. И Джордж сигурно че ми земе детето и тия че го гледат. И оно че стане като тех. И я че излезнем вече дърта и оно нема да ме помни. А там кво че ми прават, не ми се мисли... Що там нема да знаят, че съм на кмета. Там е кметска, коя е по-силна и коя е сбрала повече народ зади гърба си. Че ме бият като студено железоз. Абе, нема да ги убивам. Они нека си викат, я че се прайм, че сичко е наред. Се пак са му рода на Джордж. Ако он така си мислеше за баща ми и за дедà ми, щех да го изкормим.

И те такива неща си мислим, па спирам да пикам, тия люскат бири като шашави. А я, да се смерим у главата, преди да дойдат, съм наредила цело село на площада и им викам: „Ей, че дойдат на Джордж роднините! Они са от Англия и са възпитани, що са кралска държава. Дако са грозни, они са изискани. Нема да се напивате пред тех, нема да псувате, нема да дигате гюрунтия да ме не засрамите пред чужденците! Джордж ви е свикна̀л вече, ама тия òра ви не познават. И нема да мляските като едете и че си триете устата със салафетка, а не с ръкава. И само да съм видела некой да се изсекне така настрани с палец на носа, че ви умънем на трѣста⁴⁷ сичките. Тия са възпитани и трябва и ние да сме. Като си трѣгнат, ако сакате, дигнете селото на главата си!“.

И казàх на братя Ангелови да научат некой английски валс и малко „Бийтълс“, а не да бият маанета пред англичаните. Они зеа да се чудат, ама почна̀ха да учат валс и „Хей Джуд“ у малко странен аранжимент.

И верно, кога дойдоа, англичаните изглеждаха като да са верно изискани. Па подарѣци донесли, па викат: „*Найс ту митю!*“. Па баща му целува ръка на Цеца Кръчмарката, она се чуди кво става. И я си викам, тия са голема работа. И така си мислѣх, докато не ръгна̀хме кѣде София. Как остайхме баща му Джон и чичà му Хюгобос у селото, тия жени се едно некой им каза три-четри.

⁴⁷ Изразът няма буквален превод. Най-близкият смисъл е: *Ще ви пребия от бой!* (бел. авт.)

Как и да е, стигнахме у София. Като видох табелката, и се сетих за последния път, кога идвах тук, и ми се зачёрви лицето от срам, ама и ми се сви леко отдолу от спомена. И от тава още повече ме набра срам. Тия добре че не можат да четът мисли, че ако разбèрат как се поебах с братовчеда, жална ми маця. Ама и я да се смерим у главата проста, може ли от сички англичани у тоя свет да се фърлим на братовчеда. Он се метна на мене де, ама то нема никакво значение вече. Кой ебал, ебал! Гергана че се жени.

Мене ме туриха с Паци у една стая. Щехме да се окъпеме и да одиме на магазина за рокля. Паци беше най-убава от синките. Не че беше убавица, ама беше некак умилителна. Имаше едно тънко носленце като клюнче на дживгар⁴⁸, миничка уста и едни лунички, се едно некой е грабнал малко говна на върха на пръстите си и е пръснал къде лицето ѝ те така на майтап. И она, колко и да търка, не може да ги измие. На мене она ми аресва и що не говори много. Она си мълчи повече. И сѣга у стаята оди си, гледа си телефона и си мълчи.

Я влезна да се окъпем, она остана да гледа у телефона. По едно време, ка се къпем, и чувам откъде стаята некакъв вой, се едно некой е фанал вълк и го коля. Я се стресна и изфърчех почти гола из банята. Кога гледам, Пацито лежи на леглото, гледа у телефона и реве, ама реве яко. Кога спре да вие, почна да лъчка⁴⁹ и да се тресе се едно е бие ток. И я седим и не знам, сѣга вода ли да ѝ дам, два шамара ли да ѝ бием, маця ѝ ли да викам! Кога е питах дали да викам маця ѝ, она почна да се дави и секаш се опитваше да ми каже: „Ноу, Ноу!“ . Не бех сигурна, що от рев и цифки нищо ѝ се не разбираше. Кво му станна на тава момиче, един господ знаеше. Загърнах се у хавлията и седнах до нея на леглото. Па сѣга да е потупам ли, да е сгушим ли, па я е не познавам. И почнах да е тупам по главата като куче, ама она се не усеща, що се кине от рев. По едно време ми показва телефона, а там една снимка на мъж и жена, прегърнали се и се орънджили като пачи. Он грозен, она така с джуките напреде. И я некак си уденах, че тоя, къде е на снимката, май не е много убаво да е с тая другата и да е толко щастлив с нея. После се разбра, че съм била права. Она, като спре да реве, ми каза сичко. Тоя бил фиансето, она си мислила, че са щастливи, ама мене ми се струва, че тоя грозник си не седи у дома да е чека, а си вее уя, къде не трябва. И даже го не вее точно, ама айде. Я зе да режем с нея, че нали ме бият хормоните да си ебе. И седиме двете у таа хотелска стая и реваме като магарета. Она за него, я не знам за кво и те така си станяхме приятелки с Пацито.

Кога се съпикяхме, почнахме да дириме магазини за сватбени рокли у интернет. Мери, каза, че сака да е убав магазин, а не да е кой да е. И ние

⁴⁸ Дживгар – врабче (бел. авт.)

⁴⁹ Да лъчка – да хълца (бел. авт.)

видехме къде е най-убавият и право у него. А оно, като влезнеш вътре, и мерише на лукс, на богаташка работа. Продавачките, като ме видеха, леко се дръпнаха назаде, ама тия моите, като почнаха да говорят на английски, и они резко се обърнаа и само що не почнаха да им мият краката. Они разбраа, че я че бъдем булката. И едната продавачка тръгна къде мене, а се беше напарафюмирала с един много силен парафюм, а поди него се беше изпотила. И като ме удари тава у носа, как ми беше леко чоглаво, и ептем ми станà. И я саках да пием вода. Опитах да дишам през устата. А она оди плътно по мене и ми помага да облачам най-различни рокли. А они много убави и много скъпи. Я ме беше стра да ги турим връз мене да ги не скинем или да им не направим нещо друго. Ама много ми мерише бе, че умрем. И она иде отдесно да ми помогне, я си въртим главата у лево, после она у лево, я у десно. И не дишам.

Почна да ми се върти главата. А ония другите само викат: „Ловли, ловли!“ и се радват на сека рокля. Она накрая извади най-убавата от сички. И я, като е тури, се погледнах у огледалото и ахнах. И тамън да се зарадвам на тава колко съм убава и таа си дигна ръката пред лицето ми да ми опрай нещо отпреде и я вдишнах, без да сакам, и вече немаше връщане надзаде. Изригнах се едно некой ми беше извадил тапата. Почнах да повръщам на талази връз роклята и немаше сила на света, коя да ме спре. Англичанките роднини зеа да пищът, потната продавачка зе да бегà назаде, а я не спирам да повръщам. По-лошото е, че у паниката почнах да се въртим на сички странки и около мене станà живо чудо. Кога спрех, чух че е много тихо насекъде. Виждàх само очи да ме гледат от сички крайща на магазина. Сека се беше скрила къде завари. След малко чух, че некой тихо мърнючи⁵⁰ отнекъде. Потната продавачка се беше скутала у пробната и тихо ревеше. Я седим е таа убавата рокля, целата оповръщана, и не знам кво да прайм. Тръгнах къде тех, некой да ми помогне, а они пищът и бегат надзаде. Накрая Паци дойде, зе си въздух отдалече и почна да ми помага да свàлим роклята. Па после дойдоа управителите на магазина, а онаа реве, не може да се успокои, а я обяснявам, че съм бременна и че се женим. Англичанките и они квичат. Е, я кво съм виновна, че продавачките ви се не къпат! Па не може младо момиче да мерише на кисело зеле. Повдигна ми се, я се опитах, ама оно си ръгна. Слава богу, бех успела да оповръщам само роклята, едно огледало и една маса с некви опикани, смарангясани⁵¹ плодове. Демек другите рокли ги бех овардила. И се разбрааме с ония òра, че че купиме оповръщаната рокля, а они ни казаа къде е химическо чистене за булченски рокли. Я не знаех, че има такова. Они, като е видоха, и се фанаха за главата. За пръв път били виждàли съсипана

⁵⁰ Мърнючи – хлипа (бел. авт.)

⁵¹ Смарангясан – смачкан, изгнил (бел. авт.)

рокля преди, а не след сватбата. Беха много учудени, а я бързах да излезнем, че много силно меришеха препаратите и за малко да им покажем кво точно ѝ случи на роклята. Голем цирк станà.

Като ни минà малко от малко стресването, и я се поокопити, одихме, та се наядохме у един ресторант. Па моите роднини пинаха бирички, па зеха да се смеят на сичко и зеха да ме имитират как повръщам. И я почнах да се смеем, що оно си беше смешно. Как се въртех и фъргах на сички странки като фонтан. Па ги гледам така и си викам, па они не са толко лоши. И даже са сладки с тия големи зъбй. Па и Паци как дойде да ми помогне. Я не съм сигурна, че щех да е барнем, ако е целата оповръщана, а она дойде. И малко се изцапа и па не каза нищо. Мюрел и Мейбъл се смееха най-много, а леля му продължаваше да ме имитира. Макия му Мери ме галеше по главата и викаше: „Ловли, ловли“. Не знам за кво. Я се наядох и им казах, че сакам да одим да си легнем малко, що иначе немаше да издържим на моминското парти. Я па немаше да избутам много, що ми се спеше през целото време, ама пак.

Бой, прашки, Миле Китич, булченски воал и еврибади аут

Ония легнаха и те и се разбрахме после доле у хотела да се чекаме, да едеме и да одиме некъде да ми прават моминско парти. Кога слезна доле, я се фана за главата. Бех си турила рокля и я като жените, а Мюрел и Мейбъл се облекли у едни къси панталони, а баджаците им се търкат един у друг. Нагоре у потници и циците им напинят да излезат, връз тех анцузи, а на краката – джапанки. Макия му по-добре беше, а леля му турила една рокля – она е прещъпнала и едни козунаци преливат отсекъде. Сестра му и она се турила у маратонки, се едно че оди да бегà у парка. Они им не пука много-много кво мислат òрата за тех. А като се сетим, че отначало си мислих, че я съм грозна и неугледна, а я пред тия съм си бая зафатна.

Ка и да е, седнахме да едеме у ресторанта. Они си аресаа шопската салата и она нали върви с рикия, изпия по три. Ама направо си ги люснаха се едно си ги фъргат зади гърба. Я им викам по-леко, че тава е силно, а они викат ловли, ловли. После леля му, не знам откъде, извади един булченски воал и ми го тури на главата и вика на сички на английски: „Она че бъде булка, она че бъде булка!“. Я умре от срам, ама òрата се радват.

Свършихме да едеме и айде да одиме на веселба. Къде, къде, они сакат у стриптиз бар, ама къде се съблагчат мъже. Разбрахме къде има и айде и ние тама. Я е воал на главата, тия по джапанки по мене. Кога разбраха, че се женим, тия ни туриха на първата маса до сцената и туриха на масата една тава

с чаши за рикия, пълни с нещо черно. И тия моите роднини като невидели се фърлиха връз тия чаши. И я пийнах, ама сок, и по-добре, що нещо отвътре ми говореше, че който че трябва да ги изрине тия къде хотела. И по едно време изгасиха ламбите и почна музика.

И първо излезна един така ъбав, с едни мускули, по панаталон и риза. И как стигна до назе и си разкина ризата и я фърли връз главата на леля му Матилда. А онаа, като зе да се радва и да врещи, се едно който я коля. И мерише онаа риза и си я търка у циците. А она си бръкна между краката и си свали панталона те така изведнъж, без да го разкопчава. Тава, да си кажем честно, ми ареса. Като фокус станà, се едно бех на цирк. Съга вече сички около мене зеха да пишат и да се фъргат тоя да го пипат. А он иде накъде назе и после пак бегà надзаде. Па иде на друга маса, па пак се върне къде наща. И така прай с гъза назаде, а они му бутат пари у гащите. И на мене ми дават пари и му сочат на него, че я съм булка. И тоя дойде и почна да се бута у мене, а он по прашки, като жена. И де ли си бута голия гъз у лицето ми, а я си викам, а си ми пръднал у сурата, а съм ти откинала кайсийките. А англичанките викат къде мене: „Тач ит, тач ит!“. Демек да го фанем тоя за гъза, а я нещем. Ако си го не е измил?

Мака му Мери най-силно пицеше, сочеше към мене и викаше на английски: „Она че бъде булка, она че бъде булка!“. Явно си е изпила мозъка и е забрайла, че я не съм ква да е булка, а булката на сина ѝ и че станем и мака на детето му. А она че му бъде баба. И става и му бута пари у гащите и му сочи да идва при мене. И като ме обязди тоя, и почна да мърда връз мене се едно ме мандръса. А я сакам он да се махне. А он ми фаща ръцете и ме кара да му пипам мускулите. Не е лошо да си признаем честно, ъбаво е да пипаш мускули. И он ги прай така да ти мърдат поди пръстите. И тамъън почна да ми става ъбаво и да ме не е срам и от другата маса се пресегна една дърта германка и ми дръпна момчето. Фана го за прашките и си го завлачи. Я почна да се смеем, що е смешно. Ама мака му на Джордж ич не ѝ беше смешно, що му беше бутнала повече пари, а и беше изпила много от ония чаши за рикия, та скочи връз германката.

Я докато да рипнем да ги разтвнем, они станàха на кълбета. Я не бе виждàла такова нещо. Дърти жени се фанали за косите. Наща врещи на английки, онаа – на германски, и земи тоя бой. Она, завалията, едвам се отърва и успе да избегà. Докато да дойде охраната, Мери ѝ беше скинала на онаа дреата, ама она па ѝ беше издрала муцуната, га че разгонена мачка е минàла неколко пъти през нея. Накрая ни фанаха синките от двете маси и ни изфърлиха навънка. Кви неща се казàха по наш адрес, нещем да си ги спомням, що они не разбраха, че я съм българка и ни нараниха как си трябва. „Грозни, дебели и тъпи чужденки“ беха най-милите думи, кои казаха за назе.

Като се осеферихме малко, и я си мислех, че они са се стреснали и че сакат да се прибереме у хотела, а они се смеят, залитат и сакат да одиме на друго мѐсто. Я се фана за главата, ама да им угодим, викам айде. А мене ми се спи. Викам си, на другото мѐсто че намерим едно кюше да се скутам и да пòспим малко. И къде, къде и у неква механа се заврехме. Един пее на сцената Миле Китич и една група бая пияни мѐже фѐргат салафетки врѐз една мома. Она се кълчи у средата. Я викам на тия нема да им ареса. Кво нема бе, братче! У движение си порѐчаха още пиенѐе и се фѐрлиха на плонж да играат коя как може. Мене тава ми не е интересно, що сѐм го слушала хиляда пѐти, Миле Китич е любимият на Цеца Крѐчмарката. Она, кога умре Шабан, се крѐстеше и викаше: „Боже, Боже! Добре че не е Миле Китич!“. Е, нема как, напрай една вечер у крѐчмата трибют на Шабан да го почете, ама Миле Китич ѝ е у сѐрцето.

Та фѐрлиха се тия англичанки да играят, кога гледам германките от кютека и они влазат. Я изтрѐпна, що помислих, че пак че се бият, а они, като се видоха, зеха да се прегрѐщат и да фѐргат салафетки заедно. За тех тава беше екзотично, се едно за мене – джунгла. Я не сѐм виждàла джунгла, сигурно и на мене щеше да ми е така. По едно време гледам, единият пиян се опитва да обикòли с рѐце баджаците на Мейбѐл. Малко му останà, ама он се не отказва. А она се смее с пѐлно гѐрло. Мюрел наблегаше на пиенѐето и по едно време и она се фѐрли на дансинга. Ама они беха оляли с нешто доле пода, а она нали по джапанки, и като се лѐзна, се фѐрли надзаде сѐс синка сила и паднà като отсечена на левата странка. И ка падна, така и не мрѐдна. Я тичам къде нея, що никой друг е не види от нейните роднини. А они, преди да рѐгнеме, казàха на Джордж да се не притеснява, че они щели да се грижат за мене. Погрижиха се, оно се виде.

Мака ѝ се надпиваше с германката, с коя току-що се беха сбили, леля ѝ се опитваше да земе микрофона от певеца, а сестра ѝ беше у кенефа да се мѐндрѐса с оня, къде се опитваше да е обикòли. Паци ревеше на бара и показваше на бармана нешто на телефона. Явно му се жалваше от оня урунгел на снимката с онаа другата, с джуките. Рекох да дигнем Мюрел, а она пици, щом е пипнем. Ама се не напиям много, що она тегне, а я нали не можем да носим тежко. Ама не можем да разбѐрем кво е боли. Дойдоа и други òра, префѐрлихме е у калидора и я тогава видох, че левата ѝ рѐка виси надоле и се клати като отсечена. Они почнàха да звѐнат на линейка, я рѐгна да сбирам другите.

У тоя момент леля му Матилда се беше докопала до микрофона и бегà назаде, що певеца е гони, и като стигна до стената, не виде една свещ, къде беха турили там, и си запали косата. Певецѐт тича да носи вòда, она още не разбрала и пее на оня микрофон. Паци вече се целува с бармана, мака ѝ се целува с германката, а Мейбѐл тамѐн излиза из клозета разчорлена и си

прибира десната цица у сутиена. След нея и оня, пияният, излена доволен. И я седим у средата с тоя воал на главата и не знам кво да прайм. Минà ми през акъла за малко да ги отебем и да си одим. Да се оправат, щом ни една нема акъл у главата си, ама после реших, че нема как. Они са роднини на Джордж, не можем да ги оставим. Разтв̀гнах⁵² кой как можах и им викам: „Еврибади аут!“. Демек излазайте да ви непрекинем, да ви смерим у пияниците и пустинячките!

У тоя момент дойде линейката и ни качиха синките вътре. Нещем да ви казвам кво беше у болницата. Некой повръщаха, други дремаха по столовете. Я тичам из целата болница и се чудим що ме гледат така òрата, а я съм забрайла да си манем воала у целата лудница. А тия, като разбраха, че съм бременна, почнаа да се кръстат с двете ръце. На Мюрел ò гипсираха ръката и най-накрая тръгнахме да си одиме. Я им каза: „Оттука право у хотела!“.

Оно беше станàло и пет часа сабалем. И седна̀хме навънка да чекаме такси, седна̀хме, що немаше кой да стои прав. По едно време гледаме мъж и жена вървът къде назе. И Паци у тоа момент се стирна⁵³, фърли връз тех и почна̀ да бие кой свари. Я докато разб̀ерем, че тава е фиансето, мина време. У кютека не можах да го познаем грозника. А он мани че грозен, ама и глупав. Казàл, че отива у командировка у Румъния. Он не прай разлика между Румъния и България. Дàко она му върна и зарди мене. Като разбрах кой е, зех и я да бием, че ми се струпа̀ напрежение и на мене и хормони ме морат и имах нужда да олабим. Я бием него, она бие онаа пачавра. А она пищи, ама и бие. И ка беше с един голем пръстен, и гледам по едно време нещо фърчи пред мене, а оно на Пацито двата предни зъба.

Убихме ги на м̀анта⁵⁴ и после четирмата направо влезна̀хме пак у болницата. Ония, като ни видоха пак назе, не им се поверва. Опрайха ни криволево, остайхме грозника и пачаврата у болницата и айде да земеме другите роднини и вече най-накрая да се приб̀ереме. Немах сила за повече моминско парти. Я одим с воала напреде, Паци без два зъба след мене, мажя ò е одрано лице, Мюрел със счупената ръка, лелята с половин четина на главата. Само Мейбъл беше много щастлива. На нея и нема нищо – она само любов получи.

Преспахме кво преспахме и на другия ден ги натоварих у баничарката и айде къде село. Кво щех да кажем на Джордж, на баща му и на чича му, не знам. Ама я не вервам они да се учудат много. Они си ги познават. Я си мислех, че тия че спът и че съжбяляват за сичко, а они си зеха бири – бежа обрали и хадилниците у хотела и почна̀ха пак да жулат. Молйха ме да им пуснем цел албум на Миле Китич и докато стигнеме у село, вече го знаеха наизуст. А

⁵² Разтв̀гнах – разтървах (бел. авт.)

⁵³ Стирна се – втурна се (бел. авт.)

⁵⁴ Убихме ги на м̀анта – счупихме ги от бой. (Бел. авт.)

там братя Ангелови ни посрещнаха с английски валс и „Бийтълс“ да се не излагаме пред чужденците.

Кво изрови деда ми и що окъпаха дживгарите

Требваха ми няколко дена да си отспим от тава моминско парти и целия стрес, кой ми се струпа. Кога се събудих, леля му на Джордж беше с нова прическа, а Паци ѝ беха турили изкуствени зъби отпреде, къде ѝ ги беше избила онаа, джуклатата. Мюрел още беше със счупена ръка и Мицата одеше по нея и ѝ помагаше със сичко. Она го използваше и кога ѝ требваше, и кога не. Само оди и вика хелп, а оня че си стръши краката да тича да ѝ принаса. Он ѝ дава да пие вода, реже ѝ яденето у чинията, дава ѝ у устата. Отвара ѝ вратника. И оди поди нея като куче. Мани че оди, ама и сака да ѝ каже нещо, ама като не откинва ни една дума на английски и не може. И как ме види nekъде из село, оди по мене да му кажем кво да ѝ каже.

Другите роднини си намираха кво да прават и се занимаваха сamicки. Тава беха най-убавите дни у моя живот, що никой ме не занимаваше е нищо. Беше убаво, ама за малко.

Роклята ми висеше у гардироба и я така от време на време отворим, па гледам, па се радвам. Они ѝ туриха едно парче отпреде да е разширим, ако много ми стане големо шкембето преди сватбата. А она идеше и вече немаше никакво време. А требваше много неща да се прават. Я никогаш не съм вервала, че некой че ме ареса, кво остава да ме сака за жена, а за голема сватба не съм даже и помислила да помислим. А съга имах рокля, имах младоженяк и май щех да имам и голема сватба. Викам май, що се познавам, познавам си и роднините, а вече и тия на Джордж, и знам, че нищо се не знае до последния момент.

Седнахме с баща ми, дедà ми, Джордж и роднините да обсъдиме койо, кво, що. Баща ми написал един списък от четиресе и пет листа с госке. Общо двеста и педесе човека. От тех я познавам трийсе. Джордж сака още дваесе роднини да му дойдат, а дедà ми се пазари с него, че са много и нема къде да ги тури ме да седнат. А Джордж, така притеснен, му вика, че наще са двеста и педесе, а он има само къде трийсе. Баща ми му каза, че он не е оттука и нема толко роднини, каза му също така, че он е кмет, че я съм му единствена дъщеря, и он сака таа сватба да е помнат сички у целия Северозапад. И вервайте ми, они щеха да е запомнат. И децата им, и техните деца, и ония след тех. Щеха да напишат две книги и един пропаднал режисьор от Видинския театър щеше да се пробва пиеса да напише. Ама тава съга, две седмици преди сватбата, никой го не знаеше. И сичко беше що-годе нормално.

Почнахме да се приготвяваме. Баща ми и Джордовите одиха до Видин да купат шатри. Дедà ми почна да кòпа едни големи дупки у градината. Кòпа, кòпа, па спре. Фане се за главата и оди, па копа на друго мèсто. Фанал и Матилда с него да му помага. Гледам ги, говорят си двамата нещо, ама на кьф език, немам никаква идея. Она тура едни парцалчета там, къде вече он е копàл. А завалията е заровил едно шише рикия и едно шише вино̀ некъде у градината, кога съм се рòдила, и сьга не помни къде. А он ги е заровил да ги отвори баш кога я се оженим. Според мене, като ме е видел как вървим, така не много ùбава и шашава, по некое време е изгубил сека надежда, че че ги изкòпа тия шишета, и е забравил къде ги е копàл. И сьга изкòпа целия двор. Най-накрая ги намерия у задния двор. Па се радвàха, па се прегръщàха и двамата и надигат онаа бутилка да пробват да се не е споразило. Не беше.

После дедà ми си я зе Матилда да му помага с чеиза, къде пак го беше збирал от сто години. А оно цела къща чеиз. Он го разделил у три къщи, че нема мèсто. И мькнат, и трупат на камара у летната кухня. А оно прелива. Тия òра са полудели с тоя чеиз. Я го не разбирам тава. Кой че ги ползва тия сто кила черги, юргани, одеяла, възглавници и кво ли още не? Они навремето не са имали с кво да се завият, па е било и студено. А па он, Джордж, спи гол по един чаршаф и зиме, и лете, що му е жегà. Па я съм купила такъв лек юрган да ти не тегне, като спиш. Па имаме климатик, па ùбав килим. Кой че ги опьва тия черги, они са ùбави, ама са стари. Ама да му угодим на дедà ми, го остайх да се радва и да рèди като шашав. Що тава му е радостта на него. А онаа, Матилда, она не виждала у Англия да праат така и се радва и она. Абе я си мислим, че она върти покрай деда ми, що он вади една рикия из джеба и пие от нея, па и она бие по един гьлток. И колко повече пият, толко повече си говорят двамата и се разбират. Привечер ги фанах, седнàли измòрени на дуvara и он нещо ò говори и маа с рьцете къде нея, а она така слуша и реве. Що е тъжна историята.

Баща ми беше викнàл от Видин водоноски и пожарна да мият площада по европейска програма. Они измиа целото село. Барабар с овцете и малките. И се сбрахà едни òра, не знам откъде, он им плати и они жулат асфалта със сапун и веро. И по едно време ги гледам, тия сбират гьлбите и дживгарите и ги кьпат с шампоан за птици у едно корито. И они льснàха. Одат, фьрчат и льщът. Пак по европейска програма боядисаха оградите на синки къщи. На неколко от тех туриха английското знаме да има. Асфалтираха наново синки улици и част от поляната накрай село, що и там щеше да има маси и да се не клатат.

Джордж и он рьгнал да помага. Първо си размаза малкия прьст, като рече да сглòби една шатра, а после си фьрли една кофа боя връз него. Кога му минà през крака валяка, къде асфалтираха с него пъта, я му каза да бега. Мани, че синките му роднини се бежа умьнали, а сьга и он. Тава щеше да е

сватба с куцо, кьораво и сакато. И он по-добро да се занимава с идването на другите му роднини. Да седи тама и да цъка на оня компютър.

Цеца лъсна кръчмата, ама така как я никогаш не я бех виждала. Удари и две ръце латекс. Самичка, що ония нерези, синовете ѝ беха заети да одат по големите гъзове на Мюрел и Мейбъл. Я сака да помогнем, ама она ме натири, че не требвало да дишам боя и латекс, че се отровим. Она, сиромашката, много се вълнуваше, че я че се женим. Се едно она щеше да бъде булка. Що ме обича. Ама и я много е обичам. Она ми е като маця. Затърка и табелата отгоре и я ча сѣга видо, че она е зелена и пише „При Цеца“.

Разпънаха се шатри къде един километър дълги и един километър маси, пейки и столове. Докъде ти поглед стигне, се тава видиш. Синките бели, с бели покривки от салафетка връз тех. И защипани с едни пластмасови защипалки отстрани да ги не издуа ветъра.

Секи беше зафанал да прай нещо. Баща ми одеше да командва. Грациела одеше по него и командваше другите. Николчо носеше пейки и столове. Паци се въртеше около него и им тураше бели калъфки отгоре. И колко и да е странно и они си бѣбреха нещо на некѣф си техен език. Она повече, он кимаше срещу нея. Па после се сбраха с братовчедките и почнаха да пишат табелки с имената. Другите ѝра свършиха една камара работа, докато тия пишат табелки, що они не спреха да се подпичкосват и да се хилат с тия наще каламутници.

Маця му Мери се беше фанала да се разправа с цвететата, Гинка Шашавата ѝ помагаше. Тия беха викнали три камиона с цвеке. Они немаат акъл – кво че го прайме тава цвеке! Да го едеме, айде, ама оно е само за украса. Она одеше по цветарите и викаше: „Хиър, хиър, нот хиър, нот хиър!“⁵⁵. А Гинка оди по нея и вика: „Тука, тука, не тама бе, да те смерим у непрокопсаника!“. До вечерта цветарите беа фанали бели мечки с тех и щом свършиха, се фърлиха у камионите у движение и избегаха. А они гледат тава цвеке и па не беа доволни.

После маця му и Милка ме викнаа да пробам дваесе парчета торта. Я на третото пробане вече не можех да разберем кво едем, а Мери прѣба, па пие вода, па пак прѣба и вика, че кремът бил лайк еър, демек лек като въздуха, че шоколадът бил риъл натурал. Прѣба ги синките и уж беше некаква разбирачка, а накрая каза, че най-много ѝ аресва неква френска селска торта. И Милка и она вика: „Да, да, много е ѹбаво!“. „Да те смерим у изисканата!“, си мислим аз. Накрая пак селското избра. Па оно по-добро да бехме напрайли една бисквидена торта. Цеца е прай много ѹбава – с нишесте и обикновени бисквиди. Ама явно френската Цеца ги прай по-ѹбави. От мене да мине, казѹх добре и она се радва.

⁵⁵ Тук, тук, не тук, не тук! (Бел. авт)

Баща му на Джордж и чича му Хюгобос си беха избрали най-убавата работа заедно с Илко Брънзата. Они пробаха рикията и виното за сватбата. Па одат и гребат из ония бидони, що ги беха донесли верно у бидони и викаха на секи бидон екселент⁵⁶, а оно е едно и също. Следобеда ги намерихме поди една от масите, заспали тримата прегърнати. А тава пиенье кой щеше да го пие? Оно имаше да напои цела Северозападна България, барабар с Ботевград и малко от тия най-крайните квартали на София. Я мисли, че тава че се изфърли. Сгрешила съм.

Я бе сгрешила и за англичаните. Я мислих си, че они че лежът и че пърдът през делото време и нема да пипнат нищо, а они се вълнуват и тичат като шашави насам-натам да напраат сватбата. Викам, они са гледали прекалено много сватби на ония кралските по телевизията и сакат да ги засенчат. А баща ми, он си помисли, че е най-малко министър-председател или цар и че жени царската дъщеря.

Тия сичките са шашави, си мислим я. Къф е тоя зор за таа сватба, що полудеха така? Мене ми аресва да съм най-важна, ама ча па толко. Щеше да ми е добро и у кръчмата да се ожениме, ама они като сакат, нещем да ги спирам. Ако знаеха они кво че стане, немаше така да се напият. Ама само един господ знае. А он е шегобиец.

Френска селска торта, една голема обувка и ония, къде фъргат цветета

И яла те, дойде денят на сватбата. А само как дойде. Я се събудих от некво врещене навънка. Некви òра врещът на английски, а други на цигански. Некой се смееше силно и мерише насекаде на пушек и на скара. Тамън да станем да видим кво става и нещо ме среза одоле поди шкембето. У първата секунда я не разбрах, ама после па ме пореза и я изтръпнах, що се уплаших, че нещо става с бебето. Я зе да режем и да се чудим кво да прайм и оно се пови па. Ама тоя път чу силен пърдеж – от мене идеше и ми олекна. И я не знам как стигнах у кенефа и там разбрах, че целата работа нема нищо общо с бебето, слава богу, а с тортите, къде ги пробах вчера. Може да е от онаа с оня крем лайк еър. Да ти смерим тортите да ти смерим! Тава може само на мене да ми се случи. Първо, да си оповръщам роклята, а съга да се осèрем преди сватбата. Опрайх се как можах и така с прибрани крака леко-леко и бегам къде кръчмата.

Цеца знае сичко как се прай. Она че ме оправи. Кога минах през площада, гледам некакъв калабалък тама. Един голем рейс сирел, ама убав, а до него –

⁵⁶ Екселент – от англ. ез. – отличен (бел. авт.)

един икарус, къде му пърди ауспуха отзаде. И народ около двата рейса. Едните руси и наглаасени, а другите – черни, що са цигани. И Джордж у средата говори с един от русите и с един от черните а на английски, а на горедоле български нещо се опитва да каже. Я, ако бе съглам⁵⁷, щех да се стирнем да му помогнем, ама баш съга ич ми не беше до него, що па зе да ме напиня. И се прайм, че ги не видим, и тичам къде Цеца. После че разбѐрем кво е станало. Влизам у кръчмата и от вратата викам:

– Цецкее, осрах се!

– Ка са осра ма, Гергано?! Нали че бъдеш булка!

А я не знаях как да ѝ отговорим на тоа въпрос и викам, така и така, торти чудесии, пръднах и се осрах. А она ми даде да пием оцет една лъжица, една лъжица какао и неколко бобени зърна и ми каза, че тава щело да ме запечата завинаги. Немах време да мислим за завинаги. Мене ми беше важно да не осѐрем сватбата. После щех да разбѐрем, че тава щеше да е най-малкият проблем. Даже щеше да е добре да се бех осрала и да приключи всичко. Как и да е...

Цеца ме спаси и я отивам на площада да видим за кво е тая гюрунтия. А оно тия, къде баща ми ги зел да ги командва и Грациела и Нелчето Дебелата, къде му помагат, видели, че иде рейс, и си мислили, че идат скараджийте. И нема да гледат, нема да мислат и директно бутат ърата от рейса да одат по скарите да печат кюфтета и кебапчета. Ония врещат, ама кой да ги чуе. Чак кога дошъл другия рейс, икарусът, с истинските скараджии, они разбрали кво са напрайли.

Тия първите били роднините на Джордж, кои били дошли от Англия. Он докато дойде, и они, щът – нещът, опекли неколко кюфтета на скарата са се официалните дреи. На единия братовчед му ареса и он останà да си пече докрай с една ѹбава циганчица. Оф, а я като каза братовчед, она, слава богу, къде у София с него правих глупости, немало да дойде. Другите ръгнаха да разглеждат селото. И одат, и цъкат с език и щракат с едни фотоапарати се едно са у Рим или на Ниагарския водопад. Они сакаха да ме видат предварително, ама я му каза на Джордж, че не сакам. Ка бех прежълтела след тия торти, не бех за показване. Казах му, че по-добре да ме видат после, като съм ѹбава. Ама он ми вика:

– Нема как, хъни! Има един човек, къде трябва да те види преди тава. Много е важно.

И я викам айде, щом е важно. И он ми води една жена, дъртичка, и она ме гледа некак странно. И много ми прилича на некой. Ама у прическата, у роклята, и перли турила. И се сетѝ къде съм е виждала – на парите на Джордж. Божеее, па таа е английската кралица бе! И я онеме. И стоим и не

⁵⁷ Я ако бе съглам... – Аз, ако бях добре... (Бел. авт.)

мърдам. А она иде къде мене. А Джордж, като ме виде, почна да се смее и вика:

– Хъни, тава е мойта грени. Она е печелила три пъти конкурси за двойничка на куйн Елизбет.

И я си зех въздух. Що за малко да си помислим, че е она. Она ме гледà още малко и вика на Джордж:

– Ши ис ловли! – Демек ставам. И ми даде да си турим едни обеци, къде и она, и макя ѝ, и баба ѝ ги били носили.

Я че ги минем със спирт за секи случай. Кой знае кво са имали тия синките у ушите си. Я рекох „тенкю“ и бегàх къде къщата на баща ми да се окъпем и да чакам Паци, Мюриел и Мейбъл да дойдат да ме облачат и да ме гримирват.

Цеца кога беше успела да ми занесе роклята и обувката тама, я не знам. Она може сичко. Голема работа е таа Цеца. Я е много обичам и затава каза на баща ми да ѝ напрай една голема изненада. Она не знае нищо. И седнах на кревата у къщата на баща ми и ми станà мъчно. Те така за сичко. За макя ми, що нема да е до мене. А я много сакам да ѝ кажем колко съм щастлива, че съм си намерила свестен мъж и он ме сака да съм до него цел живот. За тава, че я че бъдем макя. Мене от раждането и от чуването на детето ме не е толко стра, колко от сватбата. Я знам, че че бъдем добра макя. Джордж и он че бъде добър баща, ама я нема да му давам много-много да държи детето, че он е смотан и да го не изпусти. Сетих се и за деда ми – колко време го е чекал тава и оно верно че земе да стане.

Сичко беше толко убаво, че мене ме фана стра. И си гледам убавата рокля и ту ревам, ту се смеем. От хормоните е, така ми викат синки. И си пипам шкембето – малко е пораснало и че се наложи да туриме онова парче на роклята. Па си го галим и му викам на чевето: „Ти че идваш на сватба. Макия ти че бъде булка. Зарди тебе нема да можем да пием на сватбата, а ми се струва, че много че ми се пие. Ама айде, нема нищо. Че ти покажем после снимки. И касетка че запишем да се смееме после“.

Поседех така малко, па се окъпах и ония скучубри дойдоа. Я бе махнала косми къде колко можем, а они, като ме видоха, и почнаа да ахкат и да охкат. Я откъде да знам, че на големите пръсти на краката не требвало да имам снопове. Па кой ми ги гледа краката баш. И они ми ги изскубаха с една пинсета, а я врещех. После ми туриха едни лепенки на мустака и у средата между веждите и като дръпнаха, свитки ми излезнаха и я сегах да ги бием. А они се смеят и бегат надзаде. Па ми оскубаха едната вежда и я като видо на огледалото, па она като червей станала. И ги гоним и викам марш, ама ка да одим по един червей и една гъсеница – не става, нали треба да съм най-убава и стиснах зъби и за другата. Кога тръгнаха къде ръцете ми, и вече щех да ги избием. Там им не дадох да пипнат. И Паци ми дигна косата нагоре, защита ме с едни фиби отсе къде. Беше ем като гнездо, ем ми се ареса. И турих

цвеке от градината у целата ми коса. И ми туриха грим и спирала. Я им викам: „Стига си мазала ма, че заприличам на пла̀шило!“.

А они се смеят и викат „бютифъл, бютифъл“⁵⁸. И я, като се видо, и ми избиа сълзи. Па я бе манекенка да го еба. Съга като немах вежди като гъсеници, и очите ми се уголемили некак. И бех много ўбава. За първи път у живота си. И роклята ми беше като на принцеса. И като туриха парчето да скрият шкембето, още повече ми се ареса. Они се облекоа и трите еднакво, що щеха да бъдат шаферки. И они, като се погримираха, почнаа да стават ўбавички. А они се гледат и се радват, се едно са станали да си ебе красавиците. А они не са, сиромашите. Що они са си турили грим, а не маски на муцуните.

По едно време чуваме отвѣнка, че почнаа да свиркат коли и деда̀ ми тича у стаята да ни каже, че сватове́те са пристигнали. Се едно не са дошли от през две къщи, а от Англия идат. И он тамън да продължи и ме виде, па зе да реве на вратата. И реве като малко дете. А я от хормоните само тава ми требваше. Па я режем, като видим мотиката у двора, камо ли деда̀ ми как реве. И ония, като ме видоа, че подпиквам очите, зеа да врещѣт: „Ноооу, ноооу, стоооп!“.

Що щех да размажем сичко, а нема време па да ме рисуват. И натириха дъртия бърже из вратата и залостиха с един стол. А он тропа, що треба да му дам обувката. Нали треба булката да даде обувката и младоженяка да е пълни с пари. Ако не даде, они му не дават булката. А я ка носим четиресе и трети номер обуца на оня, Джордж, свет че му се завие. Он дано е зел пари, че къв е абен, може и да е забравил.

И гледам отгоре през джама, ка влазат у двора. Една върволица руси ъра идеха да ме земат. А най-отпреде моя Джордж у кустюм, турил една кърпа у джеба, зализал перчема и се смее. Я па ще да ревнем и ония па увиха: „Ноооу, стоооп!“.

Англичаните тропат на вратника, а вътре у къщата баща ми, деда̀ ми, Цеца Кръчмарката, Никола, Мицата и Боцата. Они залости́ли отвѣтре и викат, че нема да ги пушат. Англичаните се почудиха, ама Джордж им каза, че тава е игра, и они треба да играат. Они да сакат, тия мои́те да им не дават, они па да сакат, па да турат пари и накрая че ги пуснат. Она, играта, верно беше такава, ама тия не беха изчислили, че у къщата нема и един, къде да е добре у главата и бая има да почекат. А отпреде, пред къщата братя Ангелови, синките до един облечени у кустюми като английското знаме, свират ту „Битълс“, ту валс, без да спират. И Цеца показва обувката през вратата и вика как е бех научила я: „Мъни, мъни!“.

И они туриа дваесе лева. Що не са глупави да дават английски пари, они са ги изчислили. Цеца па вика: „Мъни, мъни!“.

Треба да напълните обувката, че ви смерим у стисняците! Я требваше да турим ботуш да ви видим тогава.

⁵⁸ Бютифул от англ.ез. – красива (бел. авт.)

Они туриа още дваесе, ама она не мърда. И стои с обувката и чека. И они сакат – не сакат и почнаха да турат и английски пари. И турат, и турат, ама оно така лесно се не пълни четиресе и трети номер обувка. И вече никой немаше пари. Почнаха да се пипат по джебовете, изпразним сичко. Ама тия, мойте, залостили отвътре и ги не пущат: „Но мъни!“ – вика Джордж отвънка. „Но мъни – но булка!“ – викат мойте отвътре.

И англичаните кво да прават, намериха още некви стотинки по джебовете и един по-ербап от тех отиде и предложоби братя Ангелови и намери още дваесе лева и така ги дигнал у въздуха и тича с тех къде вратника да ги тури у обувката. И сички англичани викат по него: „Гоу, гоу, гоу!“⁵⁹. Он се стирна по стъпалите и като се съпна и с главата право у вратата, зе да вика, че го боли. Ония другите мислат, че некой отвътре го бие и се стирнаха да бутат вратата и да напият да влезат. Ония натискат отвътре, ама англичаните беа повече и се стовариа на камара у коридора. А Мицата и Боцата, като ги видоа така на камара, зеа да ги бият и да ритат. Докъде баща ми и Цеца да ги спрат, они беа омънали един-двама. А ония трите глупачки, като гледат отгоре тия наще каламутняци ка бият техните, па се радват и врещът, що немаат акъл за пет стотинки у главите. Они им бият родата, а тия си мислат, че са много мъжествени. Те таа работа нема да е разбѐрем никога. Ей, и я съм жена, ама се си мислим, че жените са много глупава работа понекога! Па нали он после може да те прекине и тебе от бой ма, сбърканата. Синки се осефериха малко и они най-накрая пуция Джордж да влезне у къщата. И он влезна и почна да вика: „Гери, хъни къде си?“, се едно оди у дворец и он има сто соби и не знае, че я съм горе. Ама да играе играта, нали се е фанал на хорото завалията. И най-накрая се качи горе и като ме виде и он зе да реве и я по него. И тоя път и ония гъски зеа да мърнючат и забрайха да викат ноу, ноу.

Я немом да разбѐрем, нали е сватба, ѹбаво е, що сички ревьт. Я ревом от хормони, а они що ревьт, не знам. И он ме прегръща и ме целува и вика „бютифъл, бютифъл“. Он сигурно никога не е вервал, че я може да станем толко ѹбава и затава реве, що знае, че след сватбата па нема да съм най-големата ѹбавица. И кво му стана по едно време и рече да ме дигне да ме носи по стъпалите надоле. Съга вече и я зина: „Ноооу!“. Що он бе слабичък, а я не че съм кой знае колко дебела да кажеш, ама съм понаедрела и само си представих как че се върголиме по стъпалите надоле и отиде и бебе, и све. И он се отказа, слава богу. И слазаме надоле, а он ме фанал така леко поди ръка да ме крепи и нали нема нужда да казвам как реваха сички доле. Най-много Цеца. Я от нея повече очаквах, ама и она се прекина. Епа що я ѹ бе като дъщеря, она сигурно зарди тава.

⁵⁹ Давай, давай, давай! от англ. ез. (бел. авт.)

Излезнахме у двора, ония бичат валс, па сички се подредили около назе, а онаа шашавата Грациела наредила сички гости по пъта от двете страни да фъргат цвекета. И Джеки, Гъца и Витана и они у калабалъка най-много фъргат. Я си знаех, че тия са гледали у интернет сватбата на ония рижи и грозни унуци на кралицата и сакат и ние да сме така. Ама ония са у Англия, а ние сме у пичковец. Ама като сакат, я нема да им се бъркам. И одим такава ўбава и важна, а они фъргат цвеке връз мене – некой ме уцелиха два пъти у главата е китките. Ако не бех булка, щех да ги прекинем. За секи случай ги запомних.

И одиме между тия ѝра, повечето от тех я ги не познавам и си викам: „Ей, Гергано, сѣга ти е падна̀ло да си ўбава и важна! Тава нема да ти се случи пак у тоо живот. Дако нема да можеш да пиеш, барем глей да ти е весело. Що е ўбаво и ѝрата се радват. Я глеж тия, чак от Англия са дошли зарди тебе! Ти знаеш ли къде е Англия, тава да не е на един кур мѣсто? И глей да го запомниш, що таа сватба че мине и че замине. И после че фърлиш таа ўбавата рокля, че ти падне грима и па че трябва да гърбиш за сички. Дако си бременна. А после, като се рѝди тава, че те стърка. Що я си знам, че че земе моя характер, ич даже и си не праим илюзии, че че бѣде благо като Джордж. Може да е русо като него, ама че е ниело⁶⁰ като мене. Жална ми маѣя! Затава, мойто момиче, дигни главата и бѣди булка сѣга и си го преживей тава ўбавото, дако ти не аресва. Що животът си върви“.

Одиме ние, ония фъргат цвекета, къде струват маѣя си и баѣа си, а по оградите на кѣщите деда̀ ми и леля̀ му на Джордж турили целия чеиз. И она седи до него и се урѣнджила като крокодил с тия криви зѣби и го сочи, се едно она го ешила с двете си английски рѣце. А она не е, само го е метнала тама. Тия неѣа я не знам кой че ги земе да ги ползва, ама айде.

Стигнахме до шатрите, они не че беѣа далече, ама нали ние одиме бавно. Я мисли, че че идеме у черквата, а они изкарали попа навѣнка. Он не е наш поп, що нашия поп Сашо умре. Тоя идва от време на време от друго село. След едно погребение беѣе влезна̀л у кметството да се преоблача да си оди и я у тоя момент влезна̀х да земем неѣо от канцеларията на баѣа ми и он там по гаѣи. И двамата се оцѣклиме един среѣу друг. Он бѣрже се покри с расото, а мене оттоѣава ме е срамота от него. А сѣга он щеше да ме жени. Голем срам! Като нема друг, и тоя че мине, а я че си мислим за други неѣа.

Как и да е, мина̀ и тава. И вече че влаза̀ме поди шатрите по бела пѣтека. А тама тая от ритуалното и едно ўбаво момиче викна̀ли от Видин да превежда. Онаа говори един час кво ли не с един глас, се едно не е нейния. Па она се превѣзнаса пред англичаните. И онова момиче му изсѣна устата да превежда тия глупости. А сички кимат, па подсмѣрчат, а на мене вече ми се пика, та

⁶⁰ Ниело – лошо, непослушно, лудо (бел. авт.)

ми се вика. И си викам още малко, още малко, ама она нема да свърши. И спре да е слушам, що само глупости плямпа таа, сбърканата. И почнах да си мислим за други неща. И по едно време и я не съм разбрала как, ама она е млъкнала и сички гледат у мене и мълчат. И я сѣга не знам кво става, що нали не съм слушала. Гледам у Джордж и он ме гледа и почва да му се променя лицето. Они зеа да шушукат нещо около мене сички и да се побутват. Баща ми ме гледа, а оно му се изопнала жилата на врата, че се спуга и че излезне още малко. Дедà ми продъжава да си реве тихичко, що и он като мене не е чул кво е станало. И по едно време гледам, английската кралица му дава кърпичка на дъртия и така го гледа косо, като младо момиче: „Мали, таа сака да ебе дедà ми!“, си мислим на акъла.

Па они са дърти òра! А Цеца кръчмараката се опитва да ми каже нещо. И я четем по устата и повтарам след нея „Да!“.

И они почнаха да викат сички и да пляскат. Баща ми прибра вената и се фана за сърцето, Джордж и он се заеме. Дедà ми се сепна. Она ме била питала, сакам ли да му станем жена, а я съм мълчала като мута пловка. Па не съм чула, она едно ли казà. После Джордж много бърже каза: „Ай ду“⁶¹ и айде готово, свързааме се за цел живот. Я леко се стресна, що цел живот е бая време, ама после ми мина. Толко много ми се пикаше, че сѣга баш немах време да се тормозим за живота.

Онаа, къде превеждаше, си зе въздух, че свърши сичко. И они ни туриха едно големо менче с вода пред назе да го ритнеме и он, Джордж, почна да сега с кекавото си краче да го ритне, а он не може да го мръдне и па проба, и па. И я, само като помиси, че он че сега до утре, и като му теглих един шут, и тава като фрѣкна у въздуха и право у главата на таа, къде води тържеството. И малко преди да се свлече на земята, она викна: „Боже Господи!“, а преводачката, целата мокра и бела като платно, преведе: „О май гад!“. Добре почнахме, си мислим на акъла.

Некой се стирна да е прибѣре таа настрани да не цапа с кръв белото платно и айде най-накрая да почваме таа сватба. Они почнаха да ги турат по масите, а я бега бърже у кръчмата да пикам. Туриха госкетото от Англия най-близко до оркестѣра, що нали са специални гости. И они у началото се радваха, що е убаво, а и братя Ангелови почнаха тихичко с английска музика, как им бе казала. И сички почнаха да едѣт и да пият кротко.

Ония на скарите печѣт кебапчета и кюфтета и ги турат у едни големи тенджери. Два големи казана с шкембе чорба, що без нея не може. Цеца е беше напрайла. Що се не е рòдил друг майстор на шкембето на таа земя. У едни големи лигени нарезали салатата, а зади шатрите на сенкя беа турили казаните с вино и рикия. И с едни големи чирпаци гребѣт и сипват. А на сека

⁶¹ Ай ду! от англ. ез. – Да! (Бел. авт.)

маса имаше по една печена свиня с ябълка у устата и пластмасови шишета с лимонада. Кой сака да си прай мечка. И те тава беше яденъето и пиенъето. Ама никой не посака нищо друго. На наща маса беха турили най-големата свиня. И мене ми станà много жал, що познах, че тава е Бисерка, на Цеца кръчмараката най-убава свиня. Я е знаех от миничко прасенце. И сѣга ми беше гадно да е гледам как лежи пред мене. А она така леко се заемела и намигнала с едното око. От малка беше шегаджийка.

След петата рикия на другите òра, що я нали пиех само вòда и лимонада и ми капеше кръв от сърцето, тихата част свърши и почнà нещо, който не можем да обясним с човешки думи. Братя Ангелови изведнѣж полудеха и си почнàха как си знаят. Англичаните, нали ги беха турили най-близо, не разбраха баш кво станà, ама им беше толко силно, че они почнàха да си запушват ушите с прѣсти. Ама така не можат да едѣт и да пият. Един по-хитѣр от тех се усети и си тури салафетки у ушите. И другите, като видоха, и они си навиха по един фишѣк и си ги завреха у ушите. И беше много смешно да гледаш маса с дваесе и пет човека и сичките сѣс салафетки у ушите.

Леля му и маця му бутаха пари на братя Ангелови и се опитваха да им кажат да свират Миле Китич, ама не знаят как се казва и се опитват да пеят на микрофона негови песни. А они пеят фалшиво и тия ги не разбират.

Паци и Николчо беа седнàли на един стол, фанали се за рѣце и се гледат у очите. За тех немаше никакво значение кой кво пее. Они ни беха гладни, ни жадни. Само се гледàха се едно са се налапали с апчета.

Братя Ангелови зафанаха ора да свират и сички рипнаха. И се зави едно големо òро, кое минà през целото село. И сички рипат. И англичаните и они се фанаха, па се лашкат а напреде, а назаде. Ама си не махат салафетките. После ги учиха да играят рѣченица. А они се радват. Чичà му Хюгобос рѣпа, рѣпа, па клекне как прават другите. На третото клекане не можа да се изправи и си останà доле, що го прищипна кръстѣт. Па се стирнаха да му помагат. Имаше и некакѣв чакрѣкчия от другото село и он го намести набѣрже и айде пак у калабалѣка⁶². Я само седим и гледам тия триста човека как играат òро, па после рѣчница, па после кючек, па после „Бийтълс“. Голема мешавица станà.

После ние минàхме по масите да сбереме пари, как беше обичая. И они ги навѣрвили на едни кòнци и ми ги турат на врата. И я одим по масите, па викам: „Наздраве!“ с онаа лимонада, а они ми турат пари на врата. Джордж не можеше да разбѣре що ми ги не дават у пликче, ама немах време да му обѣсним. Докато да минем през сичките òра, щеше да ми се прекѣрши вѣртняка, че они зеа да тегнат. А шаферките, да ги смерим, кѣде требваше да

⁶² Калабалѣк – навалица (бел. авт.)

помагат, ги нѐма. Они беха да се натискат некъде с наще пустиняци. И оно нема кой да сбира парите зади мене.

По едно време ми писна и я им казах да земат да турат парите на масата до назе, що не можем повече. Сбрахме ги у един кош голем и го бутнахме поди масата. Седнахме, че я вече се бех изморила, и си викам, че нема да е толко лошо, колко си го мислих. Сватбата върви, сички са щастливи, нема да има повече цирк.

И нема и две секунди, след като го помислих, и гледам едно кюфте фърчи от англичаните къде българската маса. Единият от наще фанал една англичанка за гъза. Она много се не дърпаше, ама мъжът ѝ му се не ареса таа работа и зе да мета кюфтета къде наще. И ония само тава чекаха и почнаха да връщат. И докато се усетиме, насекъде зеха да фърчат кюфтета и кебапчета. Един шашав фърли и един кастрон с шкембе у сурата на един англичанин, а он го замери с един свински бут от техната свиня. Я леко се дръпна надзаде, фанах си шкембето да го пазим и зех да гледам филм. Що я не е като да не съм го очаквала тава.

У средата на войната, некъде у дъното гледам маля му на Джордж иде важна-важна и бута количката с френската селска торта. Мене ми се сви поди гърдите, ама докато да викнем и гледам некой зел Бисерка от наща маса и она лети, ка се бе усмихнала със се ябълката у устата, право къде Мери. Я си затворих очите баш кога Бисерка се приземи със сичка сила връз тортата, а маля му как бе зинала, така захапа ябълката. Съга вече фърчеше и торта и сички без изключение беха у въргала. Такова нещо я не бе виждала. А я съм виждала кво ли не. Що, като живееш с пияници и пустиняци, виждаш кви ли не неща.

Кога се постъмни, баща ми държа реч около час и половина. Онаа бледната пак дойде да превежда. И накрая он вика, че има една голема изненада. У тоя момент се чу бумтене, се едно земетресение иде. Ние се сбъркахме. Оно ставаше все по-силно и по-силно и мене ме набра стра. По едно време разбрахме, че не е земетресение, а рейсове и коли. Они идеха от сички странки. Ама идат, идат, немат свършване. Се едно е станало нещо насекъде, само у нащо село не, и сички идат да се спасат при назе.

Джордж ме гледа с ужас, я гледам Цеца, она гледа баща ми, а он гледа къде кметството. А там се дръпна един бел чаршав и одоле они построили сцена. Ама голема като по телевизора. И на нея излезна самия он – Миле Китич. Цеца пребледне, баща ми гледа доволен, тава му била изненадата. Ама он не помислил, че оно не е останало скрито и некой е пушил мухата и у другите села, и у Видин, и у Монтана, и чак у София. И они сички съга идеха на безплатен концерт на Миле Китич. Сигурно некой ден ората нема да верват, като го разказва некой тава, ама у нащо село дойдоа пет иляди човека. Горедоле толко ми се сториха. Татко ми заградил отпреде пред сцената само за

назе. Цеца, Мери и Матилда беха първи отпреде. Цеца реве и се държи за сърцето, ония пищът и си кинат дреите. И ние станяхме отпреде с другите гости. А отзаде народ, народ, докъде ти очи стигат. И он, преди да почне да пее, каза няколко думи за назе и даже за Цеца. А она реве колко може. Изкара мене и Джордж на сцената и една песен пе за назе. А я гледам тоя народ, къде пее с него, и немам никаква идея къде се намирам. Що я мислих, че ще стане цирк на таа сватба, ама ча па такова нещо никогаш не съм си и представяла. Джордж през целото време ми стиска ръката силно и ме пита:

– Хъни, къф е тоя човек?

– После че ти кажем, хъни! – викам му я. Що как да му обясним...

Миле Китич пе къде два часа. Ония, къде вардат, на няколко пъти сваляха леля му Матилда от сцената, що она сакаше да оди при него и да пее на микрофона. По едно време гледам, деда ми и английската кралица ги избутаха надзаде и они изчезнаха у тълпата. И след малко они ги върнаа отгоре връз сички òра. Они ги носеха на ръце – а насам, а натам у целия калабалък. А деда ми вика силно и се радва. Сичките òра пееха с пълно гърло. Тава сигурно се е чувало чак до Видин. Се едно бех на концерт на „Бийтълс“. Они знеха сички думи. Ние имяхме сватба, на коя дойдоха пет иляди човека. Пет иляди у наше село – тава не е било никогаш у целата история. Они викаха четири пъти Миле Китич да се повърне на сцената и он пак пе и пак пе.

На последната песен се чу силен гръм и за да вали дъжд. Ама не така да вали, а се едно некой изсипваше кофи отгоре. За няколко минути сички беха вир вода. Баща ми и Джордж бърже ме вкараха у кметството, а сички òра навънка у потопа пеят. Водата почна много бърже да се дига, що ония каламутници беха асфатирали и шахтите и она немаше къде да оди. Некой от публиката зеха да бегат къде шатрите и си седнаха и зеха да едят и да пият кво е останало по чиниите. Другите ръгнаа по автобусите и колите. Къде двеста човека се завреха у кръчмата. Я само викнах на Джордж да бега да земе коша с парите, къде го беме турили поди масата. Накрая оно пак стана така, как саках я – сватбата свърши у кръчмата. Немам идея как сички се сбраа у кръчмата. Цеца пуци тихо Миле Китич за фон и сички зеха да се прегръщат и леко-леко да изпозаспиват кой къде намери. Я каза на Джордж, че сакам да си одим у дома, и он изкара гумената лодка на Мицата отзаде. Я се натовари у нея, он тури коша с парите у средата, седна от другата странка и зе да гребе къде дома. Дъждът беше спрел, едни големи звезди изгрели и ние с Джордж плуваме из село.

Никой никога немаше да забрави таа сватба.

Лудите поди прозореца, онаа злата жèна и едно бебе

Минаха няколко месеца от сватбата, а сички още говорят се за нея. Секи ден у кръчмата повтарат кой кво е видел и кво е станало, се едно не са били тама. След целия цирк беха станали няколко много важни неща, кои не можех да определим дали са убави, или не.

Баща ми най-накрая клекна на Грациела и она се премести да живее у тех. Според мене он немаше избор, що я ставах все по-тежка и все по-малко можех да одим и да работим и у двете къщи. А они двамата с деда ми щеха да умрат от глад, без некой да им готви.

Като казах деда ми, он станà гадже с английската кралица и она живееше при тех. Ама она не пипаше нищо, що нали е кралица.

Паци останà при Николчо, они се така се гледат като на сватбата, се едно са луди.

Мака му и баща му на Джордж купиа две къщи близнаци у село и с̀га заедно с Матилда и Хюгобос ги стегаха да живеят у тех. Они, слава богу, беха далече от наща. Немаше да ги изтърпим да ми висът на гл̀вата.

А ония двете шашавите се влюбиха у Боцата и у Мицата и они останàха. Даже се научиха да кòпат. Па поне да използват тия здрави кра̀ка и р̀це, къде имат.

А я вече зех да оправам леко-леко една стая у назе, що щеше да се ражда бебето. Он, Джордж, беше поръчал сичко и они идваха с едни камиони да носат. Он рисува облаци на тавана у стаята и сглобява креватче. Пет пъти го сглоби наобратно. Един път си прещипа левата топка, па си викам, добре че поне напрай тава бебе, преди да се осакатиш, смотаняк такъв. Па после го гледам и ми става мило. Цеца н̀ще да прайме сичко, преди да се е р̀дило бебето, що не било на убаво. Сички идат и дават акъл за кво ли не, я ги гоним.

Един ден много ми се прияде мусака. Ама щех да умрем за мусака. И викам на Цеца да ми врътне една, що много ми се еде. И она, да ми угоди, напрай бърже една и я изедох три големи парчета. И следобеда като ме пререза отдоле. Викам: „Цецке, да не си турила некая стара кайма, че те смерим и тебе у готвачката!“. А она ми вика, че не е. След един час пак ме пререза, ама се едно некой с голем нож ме реже. И я клекам и викам силно и оно ми минава. После почна̀ на половин час да ме пререзва така. Викам край, таа ме е отровила, без да сака. Тава са само газове, нема кво да е друго. Кога станàха на петнайсе минути, я зе да мислим друго. Тия газове мене ми се не е случвало да са на толкова често, па нищо друго да не става. Я за секи случай, че идем при Цеца да изпием половин биричка, що докторката ми каза, че може. Она се сетì да ми каже, кога вече че раждам, и ме остаи да се м̀чим почти девет месеца без пиенье като гявол.

– Цецке, айде да си поделиме една биричка, че много съм жадна и че ме сцеди да ме боли от таа мусака!

– Ама, Гергано, ти сигурна ли си, че е от мусаката? Дай да одиме на Видин, недей да си прайш шега с таа работа, че родиш у крчмата и че се чудим кво да те прайм!

Я ѝ каза, че нема да родим, и зех да си пием биричката. Да е жив и здрав тоя, къде е измислил биричката. И он, и жена му, и децата му, и сички след тех. Голема работа е направил. Изпих биричката с голем кеф и викам на Цеца, че че одим у дѹма да легнем малко да ми премине, че ич ми не е добре. А она мърмори след мене, че нема да ми мине, ама я не слушам вече. И баш у средата на пощада, ка си одим къде назе, като ме сви, ама тоя път не можах да си зедем въздух и клекнах и зех да викам. И се сетѹх как у болницата последния път една ми беше казала, че като трѹгваш да раждаш, оно не боли толко, колко преди тава, като имаш контракции. И я викам:

– Е, колко толко бе, я съм корава! Че го изтърпим тава.

– Кога имаш мензис, боли ли те? – она ми вика.

– Боли!

– А помниш ли кога те е болело най-много, ама така много?

– Помним, не беше на умирачка.

– Ёпа тава боли иляда пъти повече!

И верно болеше иляда пъти повече. Я, дако съм ербап, не можах да станем от площада и само пищим силно. Цеца ме чула и тича къде мене, а я така пищим, че Джордж ме чул през три кѹщи и тича и он. И обикаля около мене и вика като шашав:

– Бейби, бейби!

– Бегай да земеш колата, че рѹдим тука бе! – съскам му я.

И он, сиромаш, напрай още два тегела около мене и зе да бега къде дома. Натовариха ме некак и я, он и Цеца рѹгнаме къде Видин. Он се беше прецепил⁶³ и мене къде ме боли, къде ме е стра, че он че катастрофира. А Цеца, като види кола къде назе, прай така с рѹцете, че имам шкембе и че раждаме. Как стигнахме, никой не знае. У болницата като ме видеа, и бърже ме вкараа навѹтре. И дреите ми половината пред болницата, обущата ми у колидора и я гола на една количка и Джордж ме бута навѹтре. Вкараха ме у една стая, дойде една едра акушерка, брѹкна ми одоле и вика:

– Стига си пищела ма, немаш разкритие! Че чекаш! Разпищела се се едно само она ражда у тоя свет! И баш у обедната ми почивка. Човек не може да си изеде обѹда от вазе.

Мислим си, ка ме боли у тоя момент, ако те докѹпам, че ти разбием главата у рамката на леглото, ама она като че ме разбра по очите и бегала назаде.

⁶³ Беше се прецепил – умираше от страх. (Бел. авт.)

Туриха ми една инжекция и я мирна за малко. Боже, я се върнах из оня свет! За няколко минути само беше, ама пак беше ъбаво. А Джордж, сиромас, седна̀л до мене, и ми държи ръката. Он сакаше да седи при мене, кога раждам. Мене ми не беше кеф он да гледа тия работи, ама он като толко много сака. И тамън се унесох леко и почна̀х да чувам музика. Се едно братя Ангелови са дошли и свират поди прозореца. И си мислим така: „Гергано, тия са те упоили и ти съга имаш халюцинации“. Вратата се отвори и таа едрата па иде, ама с двама доктори.

– Ти ли си Гергана?

Я кимам.

– Тия ненормалните доле с тебе ли са?

И я се чудим що вика на Цеца ненормална. Она малко е страшна, ама ча ненормална не е. И она ми вика.

– Доле има дваесе човека, опънали са една маса, пият рикия и оркестър са викна̀ли. Половината са англичани, като те тоя твоя русия.

Джордж отиде до прозореца и зе да се радва и да маха:

– Хелоу еврибади, чекаме бейби да се рoди! – И маха отгоре се едно е английската кралица.

А они, като разбрали, че я че раждам, сичките се натоварили на баничарката и право у Видин пред болницата. И опънали една пласмасова маса и турили рикия и мезе и чекат бебето да се рoди. Баща ми, дедà ми, Грациела, английската кралица, макея му Мери, баща му Уилям, Матилда и Хюгобос. И втори бус с ония кокошки и техните ергени, и братя Ангелови, много ясно. По едно време с рейса от село дошли и Джеки, Гъца и Витанка. Они каза̀ли, че така случайно минва̀ли пред болницата у Видин и ич и не са очаква̀ли, че тия са тука другите. Илко Брънзата докарà и он Нелчето Дебелата, заедно с Милка и Трайчо Циганина. Николчо и Паци седеха на една пейка по-далече от другите и се държаха за ръцете. Тия, докторите казаа, че такова нещо не са виждали никога, а они бая циганки беха изрoдили у таа болница. И таа пак бърка одоле и вика:

– Тц, нема разкритие. Че чекаш!

Джордж и он по нея:

– Донт уъри, хъни, че чекаме!

Тебе ти е лесно, си мислим на акъла, нема ти да раждаш. И единият доктор каза, че че слезне да види кво става, и другия тръгна по него, а таа се ядоса, че само она останà с назе и каза̀, че клизма че ми прави да видим я. А я си мислим на акъла, я се че рoдим некога и после, жална ти макея, да те смерим у свинята дебела! Що мене много ме беше стра от клизма. Не точно стра, а срам, що трябва да го прайш пред некой, кой не познаваш. Ама тая немаше да е жалим. А и инжекцията още ме държеше и много ми не пукаше. Я изгони Джордж, докато свършим таа срамна работа. Оно мина бърже и она излезна.

Я чувам доле калабалъка, ама не можем да станем да ги видим. И как ме пуци инжекцията, ме срезà много силно и я изпиших. Джордж тича отвънка, а ония одоле, като ме чува, и викат силно: „Наздравееее!“ . А братя Ангелови бият туш с барабаните. И чувам онаа пред вратата как вика на некой:

– Оф, влизам, че онова говедо вътре май че ражда. – Влезнà и си вкарà тоа път ръката до лакъта и скръцна: – Айде, готова си! – И отиде до прозореца и вика: – Докторе, таа че ражда! Като си изпиеш рикията, качвай се!

И ония зеа да викат одоле, да свират, да пеят. Нали не се мъчат они, лесно им е. И докторът се кàчи и зе да ме гали по главата и да ми говори, че нема страшно, а он мерише на рикия. От другата страна Джордж говори нещо на английски и целия червен. Един нормален нема около мене. И докторът клекнà между краката ми и вика одоле:

– Айде, Герганке, напиняй!

И я напиням и пищим. Я викнем и он, Джордж вика, а ония одоле и они викат. По едно време зеа да скандират: „Гоу, гоу, гоу!“ . А братя ангелови държаа ритъма. Я викам, он вика, они викат. Докторът вика: „Напиняяяй!“ . Я пищим, че не можем, а ония викат наздраве. Джордж зе да диша с мене как беше гледал у интернет. Докторът ми каза, че още малко остава и да напиням силно. Я се фанах за кревата и почнах да напиням със сичка сила. Джордж и он напиня. И ка напиняше, така припаднà. Они се стирнаха да го дигат, а на мене изведнъж ми олекна. И тогава го чух тава да реве. Докторът ми вика браво, онаа тъпанарка го зе и ми го тури на гърдите. И он беше там. Лилав, сбръчкан и крив, с една руса коса на сички странки. И ме гледа право у òчите. И я го гледам. А он, сиромашкият, бая грозен. Дано да стане по-убав. Он, Джордж, се освèсти и като го виде, много ясно, зе да реве. И вика: „Хъни, он е пърфект!“ . „Ударил си е главата, кога е припаднàл, си мислим аз, и го не вижда колко е грозен.“ Вече нищо ме не болеше и на таа вече нèщих да ì отвинтим главата. Само седех и го гледàх тоя миничкия човек и не знам кво да прайм с него. Ама и он ме гледа. И я си викам, они пишат у интернет и по книгите, че като го видиш и почваш да го обичаш. А я го гледам и се чудим как станà тава, че тоя човек да излезне из мене? И нема да си кривим душата, я го не заобича баш от пръв поглед, щò ми беше странно. А яла те, Джордж вече го обича. Он е друг човек. По-добър от мене. Или я съм неква сбъркана, къде нема да си обича детето. Я само саках да го земат да пòспим малко. Па после може да почнем да го обичам. Де да знам...

– Ка че го кръстите? – пита ме дебелата и она омекнàла вече.

– Георги, много ясно! Като баща ми, като дедà ми, като Джордж и почти като мене.

И он, Джордж, па почнà да реве. А она го зе да го повие и му го даде на него у ръцете. И он го гледа и му говори:

– Драсти, бейби! Я съм *йор фадър*. Обичам те много!

И отиде с него къде прозореца. Я рипна, викам тоя лудия кво че прай. А он го показа на тия моите шашавите отдоле. Не можем да опишем кво се чу. Они ревнаа у един глас. Братя Ангелови нема да свират, що и они ревеха. И те така у рикия и рев он се появи. И сиромашкият немаше много късмет с роднини, ама никой го не е бил по главата да се появи баш при назе.

Ка сички объркаха сичко и кой забрай Цеца у дѹма

Много ѹбаво станѹ откак Георги се появи. йбаво за другите, що они се радваха много. Секи идва, снима го с телефона у дѹма и после идат у кръчмата да си показват снимки. Я не бе спала от сума време. Вече ни знаех, ден ли е, ни ноц ли е. А он, как и си знаех, беше зел моя характер и ревеше, без да спира. Поне станѹ ѹбав, като дръпна малко, че я леко се бех стреснѹла, че нема да се промени и че остане смачкан, лѹлав и грозен. За мене е ѹбав, ама нали че се меша с други ѹра, като порасне. И бая че е сбъркан, сиромѹ. Що едните идат и му говорят на български, а другите идат и му говорят на английски. И он кѹф че стане, немам никаква идея.

Като отраснѹ малко, я като го питам, сака ли нещѹ, он вика йес, ама върти глѹвата като „не“. Они му викат не така и он почва да си върти глѹвата на сички странки сиромашкият. Ама малко по малко зе да разбира и на двата езика и да шикалкави, кога си сака. Кога му не изнаса, он се прай, че не разбира.

Я леко-леко пак си почнах да си кѹпам, да си работим как преди. Вече никой ме не сметаше за важна. Що вече сѹм рѹдила и не сѹм специална, кво бех преди. Научих англичаните малко да кѹпат и да садат неща, ама они си беа у техните си кѹщи и я требваше самичка да се оправам. Що он, Джордж, се така смотан си останѹ. Ама кво можеше, правеше и ми помагаше е детето. Оно не може сичко. И нещата си вървеха как си беа преди, ама некак по-ѹбави. Я си гледам детето и си работим. По село сичко беше наред. Секи си праеше некакви неща у двора си. Баща ми си кметува и има-нема, па земе Георги да го слага да седне на кметския стол да свиква. Джеки, Витанка и Гѹца си седѹт на пейката и си клюкарат. И сичко беше некак спокойно.

Един ден детето си играе на пѹта, я нещѹ шетам и гледам дедѹ ми тича кѹде назе и реве отдалече. И на мене ми спре сърцето, що разбрах, че нещѹ се е случѹило. А он реве и не може да ми каже кво е станѹло. Я му дадо вѹда и он седна и отдѹпна:

– Цеца умре!

Я го гледам и не можем да разберем кво ми говори. И му викам:

– Дедѹ ми, ти пьян ли си, или си получил удар?! Кви глупости ми говориш?! Нема как да е умрела, вчера бех при нея!

– Умрела е нощеска. Дойдоха Мицата и Боцата сабале у назе, они не знаят къде са.

Подкòсиха ми се краката. Как така е умрела Цеца?! Я кво че прайм без нея?! Па она ми е подкрепата, она ми е като маця. Она е на цело село маця. Па ние че пропаднем без нея.

Фърлих Георги на Джордж, като му казах, ако нема нужда, да го не дига много-много. Що още ме е стра да го не изпуши. За секи случай изпратих и Грациела да ги наглежда. Тичам у Цецини, а там вече се сбрали òра и сички ревът. Мицата и Боцата седна̀ли пред къщата и гледат у една точка, а до тех Мюрел и Мейбъл седна̀ли и они ревът. Они никогаш не са се оправали без Цеца и с̀га не знаеха кво да прават. Ама щеха набърже да се научат, щото немаше кво да се назландисват.

Я влезна̀х вътре и като е видо, ми се скина сърцето. Ама тава, къде щеше да ме убие, беше у кво са е облекли тия двамата каламутници. Она, Цеца, ако можеше да види, щеше да ги убие. Я ревам и оправам сичко. Па ѝ говорим, що така ми е по-леко. Викна Милка циганката и Невена Дебелата да ми помагат. Баща ми се стирна̀ да помага за другите неща по погребението. На тия двамата синковци им дадохме да поръчват кръст и некролози. Почна̀ха да идат òра и от другите села, що Цеца сички е обичаха.

Англичаните дойдоха и они и ревът един през друг. Дедà ми викна̀л оплаквачки и они вият на почивки. А маця му и леля му на Джордж питат, тава сестри ли са на Цеца, че ревът толко много. Колко и да им говориме, че тия ревът, що така трябва и сме им дали пари и никой ги не познава, ония не можаха да разберàт. И секи път се стрескат, тия като почнат да вият.

Дойдоа Боцата и Мицата, а они сбъркали све. На кръста писа̀ли Цецка, а она е Цеца, а на некролога объркали гòдината, у коя беше родена. По-млада е напрайли. Беше ми много жал за тех, иначе щех да ги убием. Ама они кви са смотани, колко можли, напрайли. Некой от негде извади едно шише рикия и почна̀ да го върти из òрата. И они зеха да пият, що тава ги успокоява. Ние беме турили една голема свещ на главата на Цеца, а она само гаснеше таа пуста свещ. Я подозреам, че Цеца си я гасеше сàмичка, що она не беше много религиозна и бая лоши неща с̀м чувàла да говори за она горе. Ама ние па е палехме и накрая, кога я за малко излезнах да свършим нещо навънка, и чуем ония вътре пищ̀т силно, а оно, свещта падна̀ла и запалила ковчега отстри. И он гори, а ония г̀ски пищ̀т. Я се стирна̀ и бърже фърлих вòда, къде беме остаили доле да има. Ей, таа Цецка че ни умори сичките! Онаа рикия продължаваше да се върти из òрата, а они пият и ревът. И я пина, що много ми беше м̀чно. Кога беме готови вече да одиме къде гробищата, я влазам у другата соба да земем жалейки и да натурам на òрата по дреите и кога гледам, попа вътре се преоблача и па го видо по гащи.

— Ей, попе, ти да го не прайш нарочно тава! — викам я и бегам бърже навънка, а он нещо измъца.

Кога дойдоа и Братя Ангелови, вече беше време. Боцата зе кръста и един пешкир му турихме на рамото, Мидата зе венеца. Трима други зеа капака, пиха по още един гълток и ръгнаме. И кога излезнаме навънка на пъта, я гледам тия ъра се наредили на голема върволица. Оня отпреде, с кръста и сички зади него. И я гледам и си викам, абе нещо не е като ърата. Катафалката не ръгва. Отивам при шофьора и му викам:

— Кво чекаш бе?! Айде тръгвай! Она по-умрела нема да стане.

А оня мъца срещу мене и сочи отзаде. И я, кога погледна, видо, че е празно. Па Цеца е нема. Они са забраили да е земат от масата. Що се беа омотали с таа рикия и от рев се беа ошашавили. И Цеца си останала вътре. Она кой знае ка се смее съга отгоре, като ни гледа кви сме синките за пребиванье. Я зе да викам и да ги нареждам, че много се нервирах. И они бърже е изкараха и е туриха у катафалката.

Докато да стигнеме на гробищата, се извърте още една бутилка рикия. Англичаните и ония пият. Я съм сигурна, че у Англия нема такива погребения и они съга беа като на тятър. Не са виждали такова нещо. По пъта големи разпавии. Дедà ми и английската кралица вървеха точно зади катафалката и малко преди гробищата она се съпна и падна връз Цеца. И сички зеа да пищът, а она се свлече на земята и стана бела като платно. Помислила, че оня сака да е прибере и нея. Не я прибра. Остайх дедà ми да е съпикяса и продължихме. Кога да стигнеме баш на гроба, гледам братя Ангелови, седнали и свират два гроба удесно. Почнах да викам по тех, а они ми прават знак да изчекам пет минути, че таа поръчка им била преди наща и вече беа зели пари. Онаа, къде ни ожени мене и Джордж, дойде да говори за Цеца. И па а оня глас, къде се едно не е нейн. Па она говори еднакво и кога жени, и кога праща на оня свет. Братя Ангелови изсвириха на Цеца Миле Китич за последно и зеа да е спущат. Гробарите и они пияни и за малко да е изпуцат. Ние беме забраили яденето, кое беше за разнасане. Никой не бе турил лъжица у житото. Я изпрати Мюрел и Мейбъл да земат тия неща от кръчмата. Они после се изгубили из гробищата и не можаха да ни намерат и никой не яде. Ама пусто пиенье, никой го не беше забравил. И сички люскат на гладно и как и си знаех я, станà живо чудо.

Сички се върнахме у кръчмата. Баща ми и Грациела беа уготвили агнешка чорба. Що съга, Цеца като е немаше, кой да сготви. И седнаме сички у кръчмата, а она се едно е празна без Цецка. Ония двете, англичаните, влезнаха зади бара да помагат на техните убавци и да дават яденето, къде требваше да го дадат на гробищата. И оно си станà веселба. Сички разказват на кой кво му се е случило с Цеца, що сички живееха у кръчмата и секи имаше некая случка с нея. Па едеме, пиеме, реваме и се смееме. Накрая

станаме и да играеме. Що я си мислим, че на Цеца те така щеше да ѝ ареса да е изпратиме. И беше и ъбаво, и тъжно. Като у живота.

За един парк, едни щрауси и как станàха толко много òра у село

Я сметам, че на човек у тоя живот може да му се случи сичко. И ъбаво, и лошо и тава, кое си е сакал, и другото, от кое се е бегàл. И тава, къде си е мислил, че никога нема как да му се случи, и оно може да му се стовари на глàвата. Яла я кога съм си мислìла, че у тава забутано село у Северозапада може да дойде тоя англичанин и да ме посака за жена и я да му рòдим дете?! И он да повлече и други и они да дойдат от Англия ча у Севрозападна България. Па оно и они не са си го мислили, ама яла те⁶⁴.

Откак дойде Джордж на назе, ни се случиха и най-ъбавите и много лоши неща. У село сичко се смени и вече нищо не е кво беше.

Баща ми зе Грациела за жена и с̀га она е жената на кмета и коли, и беси насекъде. Ама я съм доволна, що она обича баща ми и му оди по г̀за. И му готви, и му кòпа, и му разтребва. И тури цвекета пред кметството и червен килим на ст̀палите.

Дедà ми си прибра английската кралица у тех. Насек̀де у Северозапада се разчу, че английската кралица е у наше село, и с̀га секи ден идат òра отк̀де ли не да пият чай с нея у двора и да се снимат. А дедà ми сбира парите на вратника. Он научи неколко английски думи – *йес, х̀ни!*⁶⁵, *ок, олрайт*⁶⁶ и *ез ю уиш йор маджести*⁶⁷. Она го е строила яко.

Паци и Николчо още се гледат като крави. Он станà поп, демек она е попадаия. Паци сека среда и пет̀к почнà да сбира кой сака от село, че да ги учи на английски. Они почнаха да идат и от другите села и она отворì школа по английски. Джеки, Г̀ца и Витана са п̀рви там, що иначе нема как да знаят кво си говорат англичаните, ако ги не разбират. И вече нема село у цела България, у кое толко много òра да говорят на английски.

Мейб̀л и Мюрел не може ги познаеш. Они станàха много работливи. Заедно с Мицата и Боцата върт̀т на Цецка кр̀чмата. Напрайха е английски п̀б, така им викат на техните кр̀чми у Англия. Он станà много ъбав и вървежен и почнàха да идат òра от другите села да видат кво е тава. И чак от

⁶⁴ Яла те – ето го. Например: Кво правиш? Яла те, че едеме. Или къде ми е каскета? Яла го те. (Бел. авт.)

⁶⁵ *Йес, х̀ни!* (англ. ез.) Да, ск̀па! (Бел. авт.)

⁶⁶ *Олрайт* (англ. ез.) Добре (бел. авт.)

⁶⁷ *Ез ю уиш, йор маджести!* (англ. ез.) Както желаете, Ваше Величество! (Бел. авт.)

Видин и от Монтана почнаха да идат с колите. Они го кръстия „Цеца бар“ у памет на маця им. И некви бири са заредили сто и педесе вида, къде не съм ги чувала никога. Остайха и една снимка на Цеца зади бара да гледа кво става. И двете рѝдиха по едно чеве, Мелани и Евлоги. Ама койо на кой е, никой не знае. Че они понекога се бъркат.

Маця му и баща му на Джордж почнаха да прават бизнес с други англичани и они зеха да си купуват къщи у наше село и тия села покрай назе. И малко по малко они се напълниха е ѝра. И туриха пред кметството колелета. Зимаш си колело, пишат те у един списък, па идеш с него до другото село на госке, па се върнеш и платиш за него. Голем бизнес станà.

Леля му Матилда и чича му Хюгобос си отвориа ферма за щрауси, кенгурута и коали. Они бегат от време на време, па ги гониме по площада. Голема забава е, най-много за децата.

Тава, къде им липсваше на англичаните у село, беше парк като техния „Хайд Парк“. И они си го напрайха. Посадиа още дървета и трѐва, туриха пейки и улични ламби.

Братя Ангелови дойдоха да свират на синките сватби и на синките раждания.

Жената, къде говореше странно на сватбите и погребенията, и она дойде да живее у нащо село, що съга вече имаше много работа. Бледната преводачка и она се премести. И се зе с един англичанин хипар. По цел ден одат голи из селото и фъргат цвекета.

На Коледа и на Великден прайме едни големи маси като на сватбата ни и се разцепваме от яденье и пиенье, а една камара дечурлига тичат покрай назе.

Георги расте добро и умно дете – да не поверва човек. Скоро че тръгне на училище, че нали трябва и он кмет да става, като деда ми, като деда си и като мене.

А я па съм бременна.

Тоа път че имаме момиче.

КРАЙ

ПОСЛЕСЛОВ

Хората от Северозапада са по-различна порода хора. Във всички краища на България има чешисти, но там наистина са по-особени. На тази територия е събран такъв колорит от диалекти, че буквално в две съседни села можеш да чуеш напълно различна реч. В част от тях се говори на влашки, в други – на торлашки, а в трети – на съвършено различен, техен си език.

Родена съм във Видин. Това е моят град – най-красивият на Дунав. С прекрасната крайречна градина, с крепостта Баба Вида и джамията с обърнатото сърце на минарето.

Хората там са малко грубовати, леко недодялани и много директни. Понякога са твърде крайни в действията и езика си, но онова, което неизменно присъства в речта им, е тяхното специфично чувство за хумор. Той често е не на място и участва в най-тъжните и най-тежките моменти, които човек може да си представи. Същият този хумор ги спасява и прави живота им по-лесен.

Нямам село и диалектът, на който е написана историята, го чувах в града от баба ми и дядо ми, от съседките в квартала, от продавачите на пазара, от познати и приятели. Именно те са истинските герои в тази книга. Почти всички образи в нея са реално съществуващи личности. Някои вече ги няма, други се скитат нейде по света. Някои оставих с истинските им имена, на други дадох нови.

Повечето от описаните истории и ситуации са взети от живия живот. Дори и най-абсурдните. Защото в Северозапада се случват наистина абсурдни неща, непонятни за „чужденците“, за онези, които не са оттам. В някои от събитията съм пряк участник, други съм чула да се разказват от уста на уста, а има и такива, които се превърнаха в легенди през годините.

Надявам се моята „Лейди Гергана“ да ви е пренесла поне за малко в този чуден и странен край с тези шашави хора.

Благодаря на всички, които помогнаха тази книга да се случи! Бъдете живи и здрави!

Пощенска кутия за приказки *представи*

Цветелина Цветкова

Лейди Гергана

Лейди Гергана, 2019 г.

Цветелина Цветкова

© Всички права запазени

© Издател: **Пощенска кутия за приказки**

© Илюстрации: Ани Михалкова

Редактор и коректор: Ралица Найденова

Предпечат: Ралица Найденова

<http://4eti.me>

ISBN 978-619-90828-9-8

Алианс Принт

Цена: 12,00 лв.